Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῶς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ.8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ.15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ.0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περιοδος Β'.—Τόμ. 3ος. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 14 Σεπτεμβρίου 1896 Ἔτος 18ον.—Ἀριθ. 37

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΔΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 265)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

ΤΙ ΕΣΟΦΙΣΘΗ Ο ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

Ψυχρόταται ἦσαν αἱ πρῶται ἡμέραι τοῦ Φεβρουαρίου. Τὸν μῆνα τοῦτον τὸ ψῦχος ἐδῶ εἶνε τόσον δριμύ, ὥστε παγόνει καὶ αὐτὸς ὁ ὑδράργυρος τῶν θερμομέτρων. Ἐνόμιζέ τις ὅτι τὰ μόρια τοῦ ἀέρος δὲν ἐκινοῦντο πλέον καὶ ὅτι εἶχε στερεοποιηθῇ καὶ αὐτὴ ἡ ἀτμόσφαιρα. Ὁ ἀὴρ τὸν ὁποῖον ἀνέπνεον ἔκαιεν ὡς πῦρ. Ἕνεκα τοῦ ὑπερβολικοῦ τούτου ψύχους, οἱ ἔνοικοι τῆς «Εὐδρόμου Οἰκίας» ἦσαν ἠναγκασμένοι νὰ μὴ ἐξέρχωνται πλέον διόλου. Ὁ οὐρανὸς ἦτο ἐκτάκτως αἴθριος καὶ οἱ ἀστερισμοὶ ἔλαμπον μετ' ἀπαραμίλλου διαυγείας. Ὡς πρὸς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, περὶ τὴν μεσημβρίαν, δὲν ἦτο παρὰ κρᾶμα ἀσθενὲς ἡσῦς καὶ ἑσπερινοῦ λυκόφωτος.

Μόνον οἱ ἰθαγενεῖς δὲν ἐδίσταζον νὰ ἐξέρχωνται μὲ ὅλον ἐκεῖνο τὸ φοβερὸν ψῦχος. Ἀλλὰ πόσας προφυλάξεις ἐλάμβανον διὰ νὰ μή τους παγώσῃ ἐξαίφνης καμμία μύτη, κανένα χέρι ἢ κανένα πόδι! Ἦσαν τόσον καλὰ τυλιγμένοι μὲ τὰ δέρματα τῶν ρέννων, ὥστε δὲν ἐφαίνετο πλέον τίποτε ἀπὸ αὐτούς· ὡμοίαζον μὲ δέματα γουνερικῶν κινούμενα.. Ἀλλὰ διατί ἆρά γε νὰ ἐξέρχωνται ἀπὸ τὰς τρώγλας των; Κατὰ διαταγὴν τοῦ Τσοὺ-Τσούκ. Δὲν ἔπρεπε νὰ πηγαίνουν νὰ βλέπουν ἂν οἱ αἰχμάλωτοί των—οἱ ὁποῖοι δὲν ἠδύναντο νὰ κάμνουν τώρα τὴν καθημερινήν των ἐπίσκεψιν.— ἦσαν ἀκόμη ἐκεῖ; Πρόνοια ὅλως διόλου περιττὴ μὲ τέτοιον καιρόν!

«Νὰ χαθῆτε, ἀμφίβια τοῦ διαβόλου! τοῖς ἐφώναζεν ὁ Κασκαμπὲλ ἀπὸ τὴν Εὔδρομον Οἰκίαν, διακρίνων αὐτοὺς διὰ μέσου τῶν ὑαλοπινάκων τῶν παραθύρων. Αὐτοί, μωρὲ μάτια μου, πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ ἔχουν αἷμα φώκης εἰς τὰς φλέβας των, γιὰ νὰ περιπατοῦν ἐδῶ ὅπου κάθε τίμιος ἄνθρωπος θὰ ἐπάγωνε σὲ πέντε λεπτά!»

Ἐντὸς τῶν δωματίων τῆς Εὐδρόμου Οἰκίας, τῶν κατακλείστων, ἡ θερμοκρασία ἦτο ὁπωσδήποτε ὑποφερτή. Ἡ ἑστία τοῦ μαγειρείου, εἰς τὴν ὁποίαν ἔκαιον ὀρυκτὸν ξύλον—μεγάλη οἰκονομία τοῦ πετρελαίου!—μετέδιδε τὴν θερμότητά της εἰς ὅλα τὰ δωμάτια, τὰ ὁποῖα ἔπρεπε μάλιστα νὰ ἐρίζουν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν. Τότε ὅμως, μόλις ἠνοίγετο ἡ θύρα, κάθε ὑγρὸν ἐπάγωνεν ἀμέσως εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς ἀμάξης. Θὰ ὑπῆρχε διαφορὰ τοὐλάχιστον τεσσαράκοντα βαθμῶν μεταξὺ τῆς ἔσω καὶ τῆς ἔξω θερμοκρασίας,—περὶ τοῦ ὁποίου θὰ ἦσαν εἰς θέσιν νὰ βεβαιωθοῦν, ἂν οἱ ἰθαγενεῖς δέν τους ἔκλεπτον τὰ θερμόμετρά των.

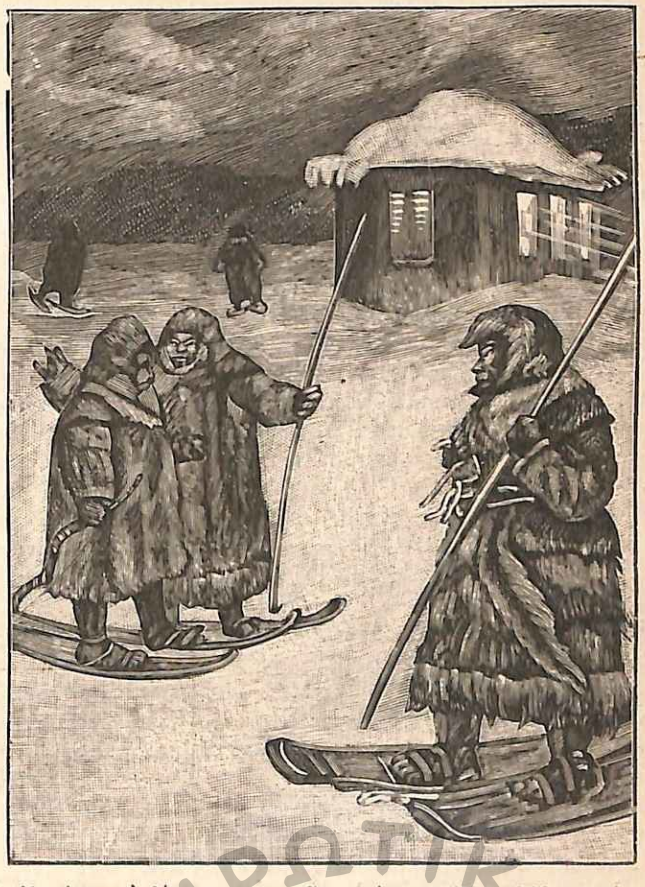

«Ὡμοίαζον μὲ δέματα γουνερικῶν κινούμενα» (Σελ. 289, στλ. α'.)

Περὶ τὸ τέλος τῆς δευτέρας ἑβδομάδος τοῦ Φεβρουαρίου, ἡ θερμοκρασία ἤρχισεν ἀνεπαισθήτως νὰ ὑψόνεται. Ὁ ἄνεμος μετεβλήθη εἰς νότιον καὶ οἱ χιονοστρόβιλοι ἤρχισαν νὰ τύπτουν μετὰ μανίας ἀνυπερβλήτου τὰς ἀκτὰς τῆς Νέας Σιβηρίας. Βεβαίως ἡ Εὔδρομος Οἰκία δὲν ἀνετείχεν, ἂν δὲν προησπίζετο ὑπὸ βράχων ὑψηλῶν καὶ ἂν δὲν ἦτο χωμένη ἀρκετὰ μέσα εἰς τὴν χιόνα.

Ἐνίοτε ὑψοῦτο ἡ θερμοκρασία καὶ πάλιν κατέπιπτεν. Ὅπως δήποτε, περὶ τὰ μέσα τοῦ μηνός, ἡ θερμοκρασία ἦτο κατὰ μέσον ὅρον εἴκοσι βαθμῶν ὑπὸ τὸ μηδέν. Ὁ Σέργιος, ὁ Κασκαμπέλ, ὁ Γιάννης, ὁ Ἀλέκος καὶ ὁ Μακρολέλεκας, μὲ πολλὰς προφυλάξεις, ὥστε ἡ μετάβασις νὰ μὴν εἶνε ἀπότομος, ἐτόλμησαν τέλος νὰ ἐξέλθουν. Ὅλος ὁ περὶ τὴν Εὔδρομον Οἰκίαν χῶρος ἦτο σκεπασμένος ἀπὸ παχὺ στρῶμα χιόνος, ὥστε δὲν ἐφαίνοντο πλέον αἱ ἀνωμαλίαι τοῦ ἐδάφους. Φῶς ὁπωσδήποτε δὲν ἔλειπεν· ἐπὶ δύο ὥρας ὁ ὁρίζων πρὸς νότον ἐφωτίζετο ἀπὸ ὠχρὰν ἀνταύγειαν ἀκτίνων, ἀπὸ μίαν λάμψιν χωρὶς θερμότητα, ἡ ὁποία θὰ ηὔξανε κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐαρινῆς ἰσημερίας. Ἠδύναντο λοιπὸν νὰ κάμουν ὀλίγον περίπατον καὶ πρῶτα πρῶτα νὰ ἐπισκεφθοῦν, καθ' ἣν εἶχον ὑποχρέωσιν, τὸν Τσοὺ-Τσούκ.

Τοὺς ὑπεδέχθη μὲ τὰς αὐτὰς διαθέσεις ὁ πείσμων ἀρχηγός. Τοὺς εἰδοποίησε μάλιστα ὅτι ὤφειλον νὰ εὕρουν τὰ τρισχίλια ρούβλια ἐντὸς βραχυτάτης προθεσμίας, ἂν δὲν ἤθελον νὰ τὸν ἐξαναγκάσουν νὰ λάβῃ ἄλλα μέτρα. Τοῦτο ἀκούσας ὁ Κασκαμπέλ, ἀπεκρίθη δι' ὕβρεων—εἰς καθαρὰν γαλλικήν, ἐννοεῖται

τὴν ὁποίαν ἡ Α. Μεγαλειότης δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ.

Ἀλλ' αἱ ὕβρεις δὲν μετέβαλον διόλου τὰ πράγματα καὶ ὁ Τσοὺ-Τσοὺκ ἐξηκολούθει νὰ εἶνε ἄκαμπτος καὶ ἀπειλητικός... Τότε λοιπόν, ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ὀργῆς, ἐπῆλθεν εἰς τὸν Κασκαμπὲλ μία ἔμπνευσις μεγαλοφυΐς, — τὸ σχέδιον τῆς σωτηρίας, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τόσον καιρὸν ἀπησχόλει τὸν νοῦν του.

Τί ὥραιο παιγνίδι πού θά τους παίξω! ἀνέκραξε μίαν ἡμέραν. Ἐ καὶ νά μου πιτύχαινε!...Καὶ γιατὶ ὄχι; Μὲ τέτοια κωθώνια....!»

Ἀλλὰ μολονότι τῷ διέφυγεν ἡ φράσις αὕτη, τὸ μυστικόν του ὁ Κασκαμπὲλ τὸ ἐκράτησε δι' ἑαυτὸν καὶ δὲν ἠθέλησε νὰ εἴπῃ τίποτε οὔτε εἰς αὐτὸν τὸν κ. Σέργιον, οὔτε εἰς αὐτὴν τὴν Κορνηλίαν.

Ἐν τούτοις, πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σχεδίου του, ἦτο φαίνεται ἀπαραίτητον νὰ μάθῃ νὰ ὁμιλῇ καλὰ ρωσσικά,—γλώσσαν τὴν ὁποίαν μεταχειρίζονται ὅλοι οἱ λαοὶ τῆς βορείου Σιβηρίας. Διὰ τοῦτο ἐνῷ ἡ Καγέττη ἐτελειοποιεῖτο εἰς τὴν γαλλικὴν ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ φίλου της Γιάννη, ὁ Κασκαμπὲλ ἠθέλησε νὰ τελειοποιηθῇ εἰς τὰ ρωσσικά,ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ φίλου του Σεργίου. Καὶ μήπως ἠδύνατο νὰ εὕρῃ πλέον πρόθυμον διδασκαλον;

«Ξεύρετε, τῷ εἶπε τὴν 16 Φεβρουαρίου ὁ Κασκαμπέλ, ἐνῷ περιεπάτουν ὁμοῦ περὶ τὴν Ε ὔ δ ρ ο μ ο ν Ο ἰ κ ί α ν. μία φορὰ ποῦ θὰ ὑπάγω εἰς τὴν Ρωσσίαν καὶ θὰ μείνω ἐκεῖ ἀρκετὸν καιρόν, πρέπει νὰ ἠξεύρω νὰ ὁμιλῶ ρωσσικά.

— Εἶμαι σύμφωνος, ἀγαπητέ μου Κασκαμπέλ, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Σέργιος. Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι θά τα καταφέρῃς, μὲ τὰ ὀλίγα που ξεύρεις.

— Ὄχι, κύριε Σέργιε. Ἐννοῶ κάτι ὅταν ὁμιλοῦν, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ἠμπορῶ νὰ ὁμιλήσω. Πῶς εἶνε λοιπὸν δυνατὸν νὰ ἐπέλθῃ συνεννόησις; Δι' αὐτὸ ἤθελα, κύριε Σέργιε, νά με βοηθήσετε ὀλίγον.

— Εὐχαρίστως

— Ἔπειτα σκοτόνουμε καὶ λίγο τὸν καιρό..»

Οὕτως ἡ πρότασις τοῦ Κασκαμπὲλ ἐφάνη πολὺ φυσικὴ καὶ ἔγινε δεκτή, χωρὶς ὑποψίαν. Ἀπὸ ἐκείνην λοιπὸν τὴν ἡμέραν, ἐπὶ δύο ἢ τρεῖς ὥρας, ὁ Κασκαμπὲλ ἔκαμνε μάθημα μὲ τὸν κύριον Σέργιον, προσέχων ὀλιγώτερον εἰς τὴν γραμματικὴν καὶ περισσότερον εἰς τὴν προφοράν, διότι φαίνεται αὐτὸ κυρίως τῳ ἐχρησίμευεν. Ἀλλὰ μὴ νομίσετε ὅτι τοῦτο ἦτο πολὺ εὐχερές. Οἱ Γάλλοι πολὺ δυσκόλως κατορθώνουν νὰ προφέρουν τὰ ρωσσικά, διὰ τοῦτο ἐκοπίασε πάρα πολὺ ὁ Κασκαμπὲλ διὰ νὰ φθάσῃ τὴν σχετικὴν τελειότητα, ἡ ὁποία ὁμολογουμένως ἐξέπληξεν εἰς τὸ τέλος καὶ τὸν διδάσκαλόν του καὶ τὴν οἰκογένειαν.

Μετὰ τὸ μάθημα ὁ Κασκαμπὲλ μετέβαινε συνήθως εἰς τὴν παραλίαν καὶ ἐκεῖ ἅμα ἦτο βέβαιος ὅτι δὲν τον ἀκούει κανείς, ἐγυμνάζετο εἰς τὴν προφορὰν ἀπαγγέλων ρωσσικὰς φράσεις μεγαλοφώνως. Ἐνίοτε συνηντᾶτο μετὰ τοῦ Ὄρτικ καὶ τοῦ Κίρσεφ καὶ ἐπειδὴ οἱ δύο ναῦται δὲν ἤξευρον οὔτε λέξιν γαλλικήν, συνωμίλει μετ' αὐτῶν εἰς τὴν γλῶσσάν των καὶ ἔβλεπεν ὅτι ἠδύνατο ἤδη νὰ συνεννοῆται ἀρκετά. Ἄλλως τε οἱ ναῦται ἤρχοντο τώρα συχνότερα εἰς τὴν Ε ὔ δ ρ ο μ ο ν Ο ἰ κ ί α ν. Ἔκαμνε δὲ πάντοτε ἐντύπωσιν εἰς τὴν Καγέττην ἡ φωνὴ τοῦ Κίρσεφ, ἐζήτει δὲ ἐπιμόνως νὰ ἐνθυμηθῇ εἰς ποίαν περίστασιν τὴν εἶχεν ἀκούσῃ...

Μεταξὺ τοῦ Ὄρτικ καὶ τοῦ κ. Σεργίου ἡ συνομιλία εἰς τὴν ὁποίαν ἐνίοτε ἐλάμβανε μέρος καὶ ὁ Κασκαμπέλ, — περιεστρέφετο διαρκῶς περὶ τὸ ζήτημα τῆς ἀπελευθερώσεως· ἀλλὰ δὲν ἔφθασεν εἰς κανὲν πρακτικὸν ἀποτέλεσμα.

— Δὲν ἐσυλλογίσθημεν καὶ κανὲν ἄλλο μέσον σωτηρίας που εἰμπορεῖ νά μας παρουσιασθῇ! εἶπε μίαν ἡμέραν ὁ Ὄρτικ.

— Τί; ἠρώτησεν ὁ κ. Σέργιος

— Ἰδού. Τὴν ἄνοιξιν, ὅταν ξεπαγώσῃ ἡ πολικὴ θάλασσα,περνοῦν καμμίαν φορὰν ἀπ' ἐδῶ πλοῖα ἁλιευτικά.Ὥστε ἅμα διακρίνωμεν κανένα, ἠμποροῦμεν νά του κάμωμεν σημεῖον νὰ πλησιάσῃ καὶ νά μας πάρῃ.

—Ὄχι· ἀπήντησεν ὁ κύριος Σέργιος· Αὐτὸ δὲν θά μας ἐχρησίμευεν εἰς τίποτε· ὁ Τσοὺ-Τσοὺκ θὰ συνελάμβανεν εὐκολώτατα τοὺς ἁλιεῖς καὶ θά τους ἐκρατοῦσεν ἐδῶ αἰχμαλώτους, ὅπως κρατεῖ καὶ ἡμᾶς.

—Ἔπειτα διὰ νὰ ξεπαγώσῃ ἡ θάλασσα πρέπει νὰ περάσουν ἀκόμη τοὐλάχιστον τρεῖς μῆνες, εἶπε καὶ ὁ Κασκαμπέλ· καὶ ποιὸς εἰμπορεῖ νὰ περιμένῃ ἕως τότε;

Μετά τινα δὲ σκέψιν προσέθεσεν :

— Ἐκτὸς τούτου, ἂν περιμένωμεν ἁλιευτικὸν πλοῖον διὰ νά μας σώσῃ θὰναγκασθῶμεν νάφήσωμεν ἐδῶ τὴν «Εὔδρομον Οἰκίαν»...

— Οὕτως ἢ ἄλλως μοῦ φαίνεται ὅτι θὰναγκασθῶμεν νά την ἀφήσωμεν.

—Ὄχι δά! ἀνέκραξεν ὁ Κασκαμπέλ.

— Μὰ πῶς; εὑρήκατε κανὲν μέσον διὰ νά την παραλάβετε;

— Δὲ ξεύρω τίποτε !»

Ὁ Κασκαμπὲλ δὲν εἶπε περισσότερα. Ἀλλὰ μειδίαμα ἐκφραστικὸν ἐπλανήθη ἐπὶ τῶν χειλέων του καὶ οἱ ὀφθαλμοί του ἐσπινθήριζαν...

Διὰ τοῦτο ὅταν ἡ Κορνηλία ἔμαθε τὴν ἀπάντησιν αὐτὴν τοῦ συζύγου της, εἶπε :

— Χωρὶς ἄλλο ὁ Καῖσαρ ἐσοφίσθη κάτι τί. Τί, δὲν εἰξεύρω· ἀλλὰ ἀπὸ ἕνα τέτοιον ἄνθρωπον πρέπει κανεὶς νὰ περιμένῃ μεγάλα πράγματα !

— Βέβαια ! ὁ μπαμπᾶς εἶνε πιὸ ἐξυπνος ἀπὸ τὸν κύριον Τσοὺ-Τσούκ ! ἀπεκρίθη ἡ μικρὰ Ναπολέαινα

Τὸ δεύτερον δεκαπενθήμερον τοῦ Φεβρουαρίου ἡ θερμοκρασία ὑψώθη ἐπαισθητῶς. Χάρις εἰς τὸν νότιον ἄνεμον, ρεύματά τινα ὀλιγώτερον ψυχρὰ διέσχιζον τὴν ἀτμοσφαῖραν. Ἦτο λοιπὸν καιρὸς νὰ σπεύσουν. Ἂν ἄλλοτε ἀπεκλείσθησαν εἰς τὸν Βερίγγειον ἕνεκα τῆς βραδύτητος τοῦ χειμῶνος, δὲν ἔπρεπε πρὸς ἐπίμετρον νἀποκλεισθοῦν τώρα εἰς τὰς νήσους Λιαχχὼφ ἕνεκα τοῦ πρωΐμου τῆς ἀνοίξεως. Τῷ ὄντι, ἂν τὸ σχέδιον τοῦ Κασκαμπὲλ ἐπετύγχανε,ἂν ὁ Τσοὺ-Τσοὺκ τοῖς ἐπέτρεπε τέλος νἀναχωρήσουν, ἡ ἀναχώρησις ἔπρεπε νὰ γίνῃ τώρα,ὅτε ἡ θάλασσα ἐξετείνετο παγωμένη ὅλη καὶ στερεὰ μεταξὺ τοῦ ἀρχιπελάγους καὶ τῆς ἀπέναντι ἀκτῆς. Ἠδύναντο νὰ ζεύξουν ρέννους εἰς τὴν «Εὔδρομον Οἰκίαν» καὶ νὰ ἐπιχειρήσουν ἀσφαλέστατα τὸ ταξείδιον τοῦτο, χωρὶς φόβον νέας τήξεως καὶ καταστροφῆς.

«Εἰπέ μου λοιπόν, φίλτατε Κασκαμπέλ, ἠρώτησε μίαν ἡμέραν ὁ κ. Σέργιος· ἐλπίζεις πραγματικῶς ὅτι αὐτὸς ὁ κατεργάρης Τσοὺ-Τσοὺκ θά μας δώσῃ ρέννους, διὰ νά μας σύρουν τὴν ἅμαξαν μέχρι τῆς ἠπείρου ;

— Κύριε Σέργιε, ἀπεκρίθη σοβαρώτατα ὁ Κασκαμπέλ, ὁ Τσοὺ-Τσοὺκ δὲν εἶνε καθόλου κατεργάρης· εἶνε ἀπεναντίας πολὺ καθὼς πρέπει ἄνθρωπος. Ἂν συγκατατεθῇ νά μας ἀφήσῃ νὰ φύγωμεν, θά μας ἐπιτρέψῃ νὰ πάρωμεν μαζί μας καὶ τὴν «Εὔδρομον Οἰκίαν» καὶ ἂν μᾶς τὸ ἐπιτρέψῃ αὐτό, δὲν εἰμπορεῖ παρὰ νά μας παραχωρήσῃ εἴκοσι ρέννους, πενῆντα, ἑκατόν, χίλιους, ὅσους τοῦ ζητήσωμεν !

—Εἶσθε βέβαιος ;

— Βεβαιότατος ! Ὅπως σας βλέπω καί με βλέπετε, κύριε Σέργιε !

Ὡμίλει μὲ πολλὴν πεποίθησιν ὁ Κασκαμπέλ· ἀδιάφορον ἂν δὲν ὡμίλει ὅσον ἔπρεπε. Καὶ ὁ κύριος Σέργιος ἐσέβετο τὸ μυστικόν του καὶ δὲν ἐπέμενε νὰ μάθῃ περισσότερα.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΑΛΑΙ ΠΡΑΞΕΙΣ

Ὅλα τῆς ζωῆς τὰ δῶρα
πλούτη, ὑγεία, δόξα, κάλλη,
θἄρθῃ ὁ θάνατος μιὰν ὥρα
καὶ θενὰ χαθοῦνε πάλι.

Μόνον κάθε καλωσύνη,
κάθε πρᾶξις ἀγαθή,
πάντοτε καλὴ θὰ μείνῃ
καὶ ποτὲ δὲν θὰ χαθῇ.

† Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ ΕΠΟΧΗ

Ἀγαπητοί μου,

Προχθὲς ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας ἔβρεξε δυνατά. Ἦτο ἡ πρώτη βροχὴ τοῦ φθινοπώρου. Τὰ σύννεφα, τὰ ὁποῖα ἐβλέπαμεν ἀπὸ ἡμέρας τώρα νὰ περιφέρωνται, συνεπυκνώθησαν διὰ μιᾶς καὶ ἐσκέπασαν ὅλον τὸν οὐρανόν, μ' ἕνα πέπλον πυκνὸν καὶ μαῦρον. Ἤρχισαν νὰ λάμπουν εἰς τὸ σκότος αἱ ἀστραπαὶ καὶ νὰ πολυβοῦζουν αἱ βρονταί· μετ' ὀλίγον ἐξέσπασεν ὅλη ἐκείνη ἡ βροχή, ραγδαία, θορυβώδης, ὁρμητική, ὅπως συνήθως τὰ πρωτοβρόχια τοῦ φθινοπώρου που νομίζεις, ὅτι εἰς μίαν στιγμὴν θέλουν νὰ χύσουν ἐπάνω εἰς τὴν διψῶσαν γῆν ὅλον τὸ νερὸν πού της ἐστέρησεν ἡ ἀνομβρία τοῦ θέρους...

Δὲν εἰξεύρω τί ἐκάμετε σεῖς τότε· ἀλλ' ἐγὼ ὁμολογῶ ὅτι ἐδοκίμαζα μίαν παράδοξον εὐχαρίστησιν, προφυλαγμένος καλὰ ὑπὸ στέγην καὶ βλέπων ἀπὸ τὸ παράθυρόν μου τὸ μεγαλοπρεπὲς ἐκεῖνο θέαμα Ἡ μεγάλη πόλις, σκεπασμένη ἀπὸ τὰ ἀτελείωτα ἐκεῖνα σύννεφα· ἡ ὁμίχλη ἐκείνη που ἐφώτιζαν συχνὰ μὲ τὰ ζωηρὰ χρώματά των αἱ ἀστραπαί· οἱ κρουνοὶ τῆς βροχῆς, τοὺς ὁποίους ὁ ἄνεμος μετέβαλλεν εἰς μαστίγια· τὰ ὁρμητικὰ ρυάκιά που ἐσχηματίζοντο εἰς τοὺς πλημμυρισμένους δρόμους· οἱ ἄνθρωποί που ἔτρεχαν νὰ σωθοῦν μὲ τὰς ἀνωφελεῖς πλέον ὀμβρέλας· τὰ κατατρομαγμένα ζῷα που ἔτρεχαν ὡς παράφρονα,—ὅλον αὐτὸ τὸ τόσον θεαματικὸν καὶ πολυθόρυβον κακόν, ἔτερπε τὰς αἰσθήσεις μου καὶ διέχυνεν εἰς τὴν ψυχήν μου εὐφροσύνην.

Καὶ τότε μοῦ ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν μου νά σας ἐρωτήσω : Σᾶς ἀρέσει τὸ φθινόπωρον ;

Μαντεύω τὴν ἀπόκρισίν σας : Πῶς ; τὸ φθινόπωρον νὰ μή μας ἀρέσῃ ; τὸ φθινόπωρον μὲ τοὺς ὡρίμους καὶ γλυκεῖς καρποὺς του, μὲ τὴν γλυκεῖάν του θερμοκρασίαν, μὲ τὰς μεγαλοπρεπεῖς του βροχάς, μὲ τὰ νέα ἐνδύματα, μὲ τὴν ἐπιστροφὴν εἰς τὴν πόλιν καί...μὲ τὴν ἔναρξιν τῶν μαθημάτων ;

Ἀλλ' ἐγὼ τότε θά σας ἐρωτήσω : Καὶ ποία ἐποχὴ λοιπὸν δέν σας ἀρέσει ;

Ἄ ! ἰδοὺ μία ἐρώτησις εἰς τὴν ὁποίαν —ἂν σκεφθῆτε καλά,—δὲν θὰ ἠμπορέσετε νά μου ἀπαντήσετε μὲ μεγάλην εὐκολίαν !...Δι' αὐτὸ σᾶς παρακαλῶ νἀνεβάλετε δι' ὀλίγον τὴν ἀπάντησίν σας καὶ νἀκούσετε αὐτὸ τὸ ἀνέκδοτον :

Ἦτο φθινόπωρον. Ὁ μικρὸς Φαίδων — ἕνα παιδί που ἔχει τὸ ἴδιον ὄνομα μ' ἐμέ,—κατενθουσιασμένος ἀπὸ τὴν πρώτην βροχὴν (τὴν ὁποίαν, ὅπως κ' ἐγὼ προχθές, ἔβλεπεν ἀπὸ τὸ παράθυρον) ἐκρότησε τὰς παλάμας καὶ ἀνέκραξε ! Τί ὡραῖον που εἶνε τὸ φθινόπωρον ! Εἶνε ἡ καλλιτέρα ἐποχή !»

— Γράψε το ἐδῶ αὐτὸ που εἶπες ! τῷ λέγει ἀμέσως ὁ πατήρ του καὶ τῳ παρουσιάζει ἀμέσως ἓν σημειωματάριον εἰς τὸ ὁποῖον ὁ μικρὸς ἔγραψε : « Τί ὡραῖον που εἶνε τὸ φθινόπωρον ! Εἶνε ἡ καλλιτέρα ἐποχή !»

Μετ' ὀλίγον ἦλθεν ὁ χειμών. Μίαν ἡμέραν ὁ μικρὸς Φαίδων κατενθουσιασμένος ἀπὸ τὸ πρῶτον χιόνι, ἀνέκραξε : Τί ὡραῖος που εἶνε ὁ χειμών ! εἶνε ἡ καλλιτέρα ἐποχή !

— Γράψε το ἐδῶ αὐτό που εἶπες ! τῷ λέγει ὁ πατήρ του καὶ ὁ Φαίδων τὸ ἔγραψε.

Τὸ ἴδιον συνέβη ἀργότερα εἰς ἕνα κῆπον, τὸν ὁποῖον ἡ ἄνοιξις εἶχε στολίσῃ, ὅπως μόνον ἐκείνη εἰξεύρει νὰ στολίζῃ. Καὶ ἔγραψεν εἰς τὸ σημειωματάριον ὁ μικρὸς Φαίδων ὅ,τι εἶχεν εἴπῃ : «Τί ὡραία που εἶνε ἡ ἄνοιξις ! Εἶνε ἡ καλλιτέρα ἐποχή !»

Μετὰ τρεῖς μῆνας ὑπῆγαν εἰς τὴν ἐξοχήν. Ἄλλο πανηγύρι ἐκεῖ καθημερινόν. Δὲν παρήρχετο σχεδὸν ἡμέρα χωρὶς ὁ μικρὸς Φαίδων νἀνακράζῃ ! Τί ὡραῖον που εἶνε τὸ θέρος !»

«Ὥστε λοιπὸν τὸ θέρος εἶνε ἡ καλλιτέρα ἐποχή ; τὸν ἠρώτησεν ὁ πατήρ του.

— Βεβαιότατα ἀπήντησεν ὁ μικρός.

— Καὶ ὅμως τὸ ἴδιον εἶπες καὶ διὰ τὸν χειμῶνα· τὸ ἴδιον καὶ διὰ τὴν ἄνοιξιν· τὸ ἴδιον καὶ διὰ τὸ φθινόπωρον. Καὶ ἰδοὺ ἡ ἀπόδειξις.

Καὶ παρουσίασεν εἰς τὸν υἱόν του τὸ σημειωματάριον. Ὁ μικρὸς Φαίδων ἔμεινεν ἔκπληκτος, διότι δὲν ἐνθυμεῖτο ὅτι εἶχε γράψῃ τὰ ἐξομολογήσεις ἐκείνας.

— Περίεργον πρᾶγμα ! εἶπε.

— Δὲν εἶνε διόλου περίεργον, ἀπήντησεν ὁ πατήρ. Ὅλαι αἱ ἐποχαὶ εἶνε ὡραῖαι· ὅλαι ἔχουν τὰ θέλγητρά των καὶ φυσικὰ ὅλαι σοῦ ἀρέσουν. Ἕνας ποιητὴς λέγει ὅτι ἡ ἄνοιξις, τὸ θέρος, τὸ φθινόπωρον καὶ ὁ χειμὼν εἶνε τὰ τέσσαρα μεγάλα δῶρα τοῦ Θεοῦ. Πῶς εἶνε λοιπὸν δυνατὸν νὰ μὴ εἶνε καὶ τὰ τέσσαρα καλὰ καὶ ὡραῖα, καὶ νὰ μή μας ἀρέσουν ἐπίσης, ὥστε νὰ δοξολογῶμεν καθημερινῶς τὸν Θεὸν πού μᾶς τα ἐχάρισε ; »

Νά σας εἴπω τὴν ἀλήθειαν, παιδιά μου, εἶμαι μὲ τὴν γνώμην τοῦ καλοῦ αὐτοῦ πατρός. Εἰς ὅλας τὰς ἐποχὰς εὑρίσκω θέλγητρα, ὅλαι μοῦ ἀρέσουν ἐξίσου, ὅλαι με μαγεύουν καί με κάμουν νὰ εὐχαριστῶ τὸν Πανάγαθον Θεόν, ὁ ὁποῖος διερρύθμισεν οὕτω σοφῶς τὰ τοῦ κόσμου. Δὲν εἶσθε καὶ σεῖς μὲ τὴν γνώμην μου; Καὶ ὑπάρχει ἐποχή που νὰ μή σας ἀρέσῃ ;

Σᾶς ἀσπάζομαι, ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑΜΕΙΟΝ

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ ΕΠΙΜΕΛΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ

ΑΝΑΣΥΝΙΣΤΑΤΑΙ

Ἄλλοτε εἴχομεν ἱδρύσῃ ἓν τοιοῦτον Ταμεῖον καὶ ἐδεχόμεθα τὰς εἰσφορὰς τῶν μικρῶν μας φίλων· εἰς τὸ τέλος δὲ τοῦ σχολικοῦ ἔτους, ἀντὶ τοῦ συναζομένου ποσοῦ, ἐστέλλομεν εἰς τὰς σχολὰς τῶν Ἀπόρων τόμους τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τῆς «Βιβλιοθήκης» της ἢ ἄλλα βιβλία εἰς τοὺς ἀριστεύοντας ἐκ τῶν πτωχῶν μαθητῶν.

Διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἐνομίσαμεν ὅτι οἱ εὐπορώτεροι καὶ φιλανθρωπότεροι ἐκ τῶν μικρῶν μας φίλων, θὰ ἠδύναντο νὰ φανοῦν εὐεργετικώτατοι πρὸς ἄλλα παιδία ἐπίσης καλὰ καὶ φιλομαθῆ, ἀλλὰ ὡς ἐκ τῆς πτωχίας των μὴ δυνάμενα νὰ πληρώνωσι συνδρομὴν καὶ νἀναγινώσκωσι καὶ αὐτὰ τὴν «Διάπλασιν». Δυστυχῶς ὅμως τὸ κατ' ἔτος συναζόμενον ποσὸν ἦτο πολὺ γλίσχρον σχετικῶς καὶ πολὺ ὀλίγους τόμους ἠδυνάμεθα νὰ διαθέτωμεν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὑπὲρ τῶν ἀπόρων μαθητῶν.

Διὰ τοῦτο ἠναγκάσθημεν νὰ καταργήσωμεν τὸ ἐπί τινα μόνον ἔτη λειτουργῆσαν Ταμεῖον, ἀφοῦ — ἄγνωστον διὰ ποῖον λόγον, — δὲν ἀπέφερε τοὺς καρποὺς, τοὺς ὁποίους προσεδοκῶμεν.

Ἀλλ' ἔκτοτε, καὶ μάλιστα ἐσχάτως, ἐλάβομεν τόσας ἐπιστολὰς συνηγορούσας ὑπὲρ τῆς ἀνιδρύσεως τοῦ Ταμείου, οἱ μικροί μας φίλοι φαίνονται τόσον διατεθειμένοι τώρα νὰ εὐεργετήσουν ἀπόρους, παρέχοντες εἰς αὐτοὺς δωρεὰν τὴν «Διάπλασιν» καί μας παρακαλοῦν τόσον θερμῶς νὰ τους βοηθήσωμεν εἰς τοῦτο, ὥστε ἀπεφασίσαμεν ν ἀ ν ι δ ρ ύ σ ω μ ε ν κ α ὶ π ά λ ι ν τὸ

ΤΑΜΕΙΟΝ

ὑπέρ τῶν ἀπόρων ἐπιμελῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν

Ἐμπρὸς λοιπόν, μικροὶ φίλοι τῆς «Διαπλάσεως» ! Ὁ εὐγενής σας πόθος ἐκπληροῦται. Ἀπὸ σήμερον δεχόμεθα τὰς εἰσφορὰς σας ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦ σκοποῦ.

Στέλλετέ μας ἀπὸ τὰς οἰκονομίας σας, στέλλετέ μας ὅ,τι δύνασθε κάθε φοράν. Ὅσῳ μικρὸν καὶ ἂν εἶνε τὸ ποσὸν θά το δεχώμεθα εὐχαρίστως, καὶ εὐγνωμόνως θὰ δημοσιεύωμεν ἐπάστοτε εἰς τὴν «Διάπλασιν» τὸ ὄνομα ἢ τὸ ψευδώνυμον τοῦ συνεισφέροντος καὶ τὸ ποσὸν τῆς εἰσφορᾶς του. Καὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ σχολικοῦ ἔτους θὰ στείλωμεν ἀναλόγως μὲ τὸ συναχθησόμενον ποσόν, τόμους τῆς «Διαπλάσεως» ἢ βιβλία ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως ἐκδοθέντα, εἰς τὰς ἐν Ἀθήναις καὶ ἀλλαχοῦ Σχολὰς τῶν ἀπόρων, διὰ νὰ διανεμηθοῦν ὡς βραβεῖα

εἰς τοὺς πτωχοὺς μαθητάς, οἱ ὁποῖοι θὰ διακριθοῦν εἰς τὰς ἐξετάσεις των.

Ἐλπίζομεν ὅτι τώρα, ὅτε οἱ φίλοι μας καὶ περισσότεροι εἶνε καὶ προθυμότεροι φαίνονται, ὁ εὐγενὴς σκοπὸς τοῦ Ταμείου θὰ ἐκπληρωθῇ εὐρύτερον καὶ ὅτι θὰ γίνῃ δυνατὸν ἂν ὄχι ὅλα ἀλλὰ σχεδὸν ὅλα τὰ ἄπορα καὶ ἐπιμελῆ παιδία νὰ λάβουν εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους ἀπὸ ἕνα τόμον τῆς «Διαπλάσεως».

Φαντασθῆτε πόσην θὰ ὀφείλουν πρὸς σᾶς εὐγνωμοσύνην τὰ πτωχὰ παιδία ὅταν ἀναγινώσκοντα τὴν «Διάπλασιν» θἀποκομίσουν τὴν ὠφέλειαν καὶ θὰ αἰσθανθοῦν τὴν εὐχαρίστησιν τὴν ὁποίαν αἰσθάνεσθε καὶ σεῖς σήμερον, διότι οἱ γονεῖς σας δύνανται νὰ πληρόνουν καὶ νά σας παρέχουν τὴν «Διάπλασιν». Ἡ σκέψις αὐτὴ θά σας κάμῃ νὰ συλλογίζεσθε πάντοτε τὸ Ταμεῖον τῶν ἀπόρων ὁσάκις ἔχετε διαθέσιμα ὀλίγα χρήματα καὶ θέλετε νά τα ἐξοδεύσετε οὕτω πως, ὥστε νὰ κάμετε δι' αὐτῶν ὅσῳ τὸ δυνατὸν περισσότερον καλὸν καὶ εἰς τὸν ἑαυτόν σας καὶ εἰς τοὺς ἄλλους.

Ἐμπρὸς λοιπόν ! ΤΟ ΤΑΜΕΙΟΝ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ ΑΝΑΣΥΝΙΣΤΑΤΑΙ καὶ ἀπὸ σήμερον δεχόμεθα τὰς εἰσφοράς σας.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Υ. Γ. Μικρὰ ποσὰ δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημα.

ΠΩΣ ΓΡΑΦΕΤΑΙ ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Γ'.

Εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον (σελὶς 259) σᾶς ὑπεσχέθην, μικροί μου φίλοι, νά σας δώσω ὑπόδειγμα φιλικῆς ἐπιστολῆς τοῦ δευτέρου εἴδους καὶ σήμερον ἐκπληρῶ τὴν ὑπόσχεσίν μου.

Ἐνθυμεῖσθε βέβαια—ὅσοι ἀνεγνώσατε—τὸν Μικρὸν Λόρδον, τὸ θαυμάσιον ἐκεῖνο μυθιστόρημα, τὸ ὁποῖον ἐδημοσίευσα εἰς τὸν 22ον τόμον μου. Ἐκεῖ, ὁ μικρὸς Κέδρικ Ἔρρολ ἀναχωρεῖ ἀπὸ τὴν Νέαν Ὑόρκην μετὰ τῆς μητρός του καὶ μεταβαίνει εἰς τὴν Ἀγγλίαν διὰ νὰ ζήσῃ πλησίον τοῦ πάππου του, τὸν ὁποῖον θὰ ἐκληρονόμει καὶ νὰ γίνῃ κατ' ἀρχὰς μὲν λόρδος Φωλεροᾶ κατόπιν δὲ κόμης τοῦ Δόρινκουρ. Εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην ἀφῆκεν ἕνα ἀγαπητὸν φίλον τὸν γηραιὸν κ. Χώψ, ἕντιμον ἐβδομηκοντάλην, ὁ ὁποῖος εἶχε τὸ κατάστημά του πλησίον τῆς οἰκίας του καὶ διὰ τοῦτο συχνὰ μετέβαινεν ἐκεῖ ὁ μικρὸς Κέδρικ καὶ συνωμίλουν. Ὀλίγον καιρὸν μετὰ τὴν εἰς Λονδῖνον ἄφιξίν του ὁ μικρὸς Λόρδος ἔστειλε πρὸς τὸν κ. Χὼψ τὴν ἑξῆς ἀφελῆ, ἀγαθὴν καὶ χαριτωμένην ἐπιστολήν. Ὡραιότερον ὑπόδειγμα δυσκόλως θὰ ἠδύνατό τις νὰ εὕρῃ :

«Ἀγαπητέ μου κ Χώψ,

Πρέπει νά σας ὁμιλήσω περὶ τοῦ πάππου μου. Εἶνε ὁ καλλίτερος κόμης ποῦ εἰμπορεῖτε νὰ ἰδῆτε. Σᾶς βεβαιῶ ὅτι εἶσθε ἡ πατημένος, νομίζων ὅτι οἱ κόμητες εἶνε τύραννοι. Ὁ ἰδικός μου τοὐλάχιστον δὲν εἶνε διόλου τύραννος. Ἄχ, πῶς ἤθελα νά τον ἐγνωρίζατε ! Θὰ ἐγίνεσθε οἱ καλλίτεροι φίλοι τοῦ κόσμου, εἶμαι βέβαιος. Ἔχει ρευματισμοὺς εἰς τὸ ποδάρι καὶ ὑποφέρει πολύ, ἀλλὰ εἶνε τόσον ὑπομονητικός ! Κάθε μέρα τὸν ἀγαπῶ περισσότερον· θὰ ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ μὴν ἀγαπᾷ μὲ τὴν καρδιά του ἕνα τέτοιον ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος πρὸς ὅλους εἶνε καλὸς καὶ λησμονεῖ πάντοτε τὸν ἑαυτόν του χάριν τῶν ἄλλων ; Ἤθελα πολὺ νὰ ἐσυνομιλούσατε μαζί του. Δὲν φαντάζεσθε πόσα πράγματα ξεύρει· εἰμπορεῖ κανεὶς νά τον ἐρωτήσῃ δι' ὅ,τι πρᾶγμα θέλει. Μοῦ ἐχάρισε ἕνα ἀλογάκι καὶ τῆς μητέρας μου ἕνα ἁμάξι κουπέ. Ἔχω τρία δωμάτια ἰδικά μου γεμάτα ἀπὸ βιβλία καὶ παιγνίδια. Ἡ ἔπαυλις εἶνε πολὺ μεγάλη, χάνεται κανεὶς μέσα. Ὁ Οὐίλκινς μοῦ εἶπε (ὁ Οὐίλκινς εἶνε ὁ ἱπποκόμος μου) ὅτι εἰς τὰ ὑπόγεια ὑπάρχουν φυλακαί. Τὸ δάσος θά σας ἤρεσε πολύ· ἔχει πελώρια δένδρα καὶ ἔπειτα δορκάδες, κουνέλια καὶ κάθε εἶδος ζῴου. Ὁ πάππος μου εἶνε πολὺ πλούσιος, ἀλλὰ δὲν εἶνε οὔτε σκληρὸς οὔτε ὑπερήφανος, ὡς ἐνομίζατε ὅτι εἶνε οἱ κόμητες. Ἀγαπῶ πολὺ νὰ πηγαίνω περίπατο μαζί του· οἱ ἄνθρωποι ἐδῶ εἶνε πολὺ εὐγενεῖς· ὅπου μᾶς ἰδοῦν βγάζουν τὸ καπέλο των, αἱ γυναῖκες μᾶς κάμνουν ὑποκλίσεις καὶ κάμμιὰ φορὰ μᾶς λέγουν : Ὁ Θεὸς νά σας φυλάῃ ! Ξεύρω τώρα νὰ καβαλικεύω· ἀλλὰ μ' ἐκουνοῦσε πολὺ τὸ τρότ. Ὁ πάππος μου ἔχει ἕνα ἐνοικιαστήν, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο εἰς κατάστασιν νὰ πληρώσῃ τὸ ἐνοίκιόν του· ἀλλὰ τὸν ἄφησε εἰς τὸ κτῆμά του καὶ τώρα ἡ κυρία Μίλλον, ἡ οἰκονόμος τῆς ἐπαύλεως τοῦ πηγαίνει καθημερινῶς κρασὶ καὶ ἰατρικὰ διὰ τὰ ἄρρωστα παιδιά του. Ἐπιθυμῶ πολὺ νά σας ἔβλεπα. Σᾶς παρακαλῶ νά μου γράψετε.

Ὁ ἀγαπῶν σας μικρὸς φίλος
Κέδρικ Ἔρρολ

Υ. Γ. Ἡ φυλακὴ πού σας ἔλεγα, εἶνε ἄδεια· ὁ πάππος μου ποτὲ δὲν ἔκλεισε κανένα εἰς αὐτήν.

Υ. Υ. Γ. Εἶνε καλὸς σὰν καὶ σᾶς. Ὅλος ὁ κόσμος ἐδῶ τον ἀγαπᾷ.

Κ. Ε.

∴

Ἂν θέλετε τώρα καὶ πλέον ζωντανὴν ἐπιστολήν, ὄχι δηλαδὴ ἀπὸ μυθιστόρημα, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν κόσμον τῆς πραγματικότητος, ἰδοὺ ἡ ἐπιστολὴ τὴν ὁποίαν μοῦ ἔστειλεν ἐσχάτως ἡ μικρά μου φίλη Ῥοδοδάκτυλος Ἠώς:

Ἀγαπητή μου Διάπλασις.

Πιστεύω νά με συγχωρήσῃς, ἂν δὲν σου ἔγραψα διόλου ἐφέτος ἀλλὰ τοῦτο προῆλθε διότι εἶχον πολλὰ μαθήματα. Προετοιμάζομαι νὰ εἰσέλθω εἰς τὸ Ἀρσάκειον καὶ διὰ τοῦτο εἶνε ἀνάγκη νὰ μελετῶ περισσότερον, μετὰ δὲ τὴν εἰς τὸ σχολεῖον κατάταξίν μου ἐλπίζω ὅτι θὰ κατορθώνω νά σου γράφω συχνότερον (καὶ ὄχι κάθε ἑπτὰ καὶ ὀκτὼ μῆνας). Δὲν ἔχεις ἰδέαν, φιλτάτη μου, πόσον ἐλυπήθην ἐλθοῦσα τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν εἰς τὸ γραφεῖόν σου καὶ μὴ εὑροῦσα οὔτε σὲ ἐκεῖ οὔτε τὸν Ἀνανίαν· τὴν λύπην μου δὲ ταύτην δὲν ἀντεστάθμιζεν ἡ χαρά, τὴν ὁποίαν εἶχον διότι ἐγνώρισα τὴν μεγαλητέραν ἀδελφήν τοῦ Ἀνανία, (τῆς ὁποίας σὲ παρακαλῶ νά μου εἴπῃς τὸ ὄνομα, διότι ἐλησμόνησα νὰ ἐρωτήσω) καὶ τὴν Πίσσαν. Εἰς κύριος ὅστις ἦτο ἐκεῖ, (μήπως ἦτο ὁ κ. Φαίδων ;) μοὶ εἶπεν ὅτι ἐξῆλθες ἐπ' ἀμάξης, ἔχουσα ἐμπρός τον Ἀνανίαν, ἀλλ' ἐγὼ δὲν το πιστεύω, διότι ἀφοῦ ἀνεχωρήσαμεν ἐκ τοῦ γραφείου σου μετέβημεν καὶ ἡμεῖς περίπατον· ἀλλ' ὅσον καὶ ἂν παρετήρουν ὅλας τὰς ἁμάξας, τὰς ὁποίας συνηντῶμεν, δὲν σε εἶδον εἰς καμμίαν, εἶμαι δὲ βεβαία ὅτι ἂν σε ἔβλεπα θά σε ἀνεγνώριζα. Ἀγαπητή μου Διάπλασις, ἐπειδὴ ἀδιακόπως σε σκέπτομαι, πολλάκις σε βλέπω καὶ εἰς τὸν ὕπνον μου. Τὸ αὐτὸ μοῦ συνέβη καὶ τὸ ἑσπέρας τῆς εἰς τὸ γραφεῖόν σου μεταβάσεώς μου, ἄκουσε δὲ τί περίεργον ὄνειρον εἶδα : Μοῦ ἐφάνη ὅτι εἰς τὸ Ζάππειον ἤμεθα συνηθροισμένοι ὅλοι οἱ συνδρομηταί σου Τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἀνέτελλεν ἡ σελήνη. ὅλων τὰ βλέμματα ἦσαν προσηλωμένα πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀνατολῆς, ἡ ὁποία ἐχρύσιζεν ἤδη ἐκ τῆς ἀνταναklάσεως τῶν ἀργυρῶν ἀκτίνων τῆς σελήνης· ἀντὶ ὅμως τῆς σελήνης, εἴδαμεν ἀνατέλλουσαν σέ, ἀγαπητή μου Διάπλασις, λάμπουσαν ὅλην καὶ μειδιῶσαν πρὸς ἡμᾶς φιλοστόργως. Ἅπαντες ἐξαλλοι ἐκ χαρᾶς ἐκροτήσαμεν τὰς χεῖρας ἅμα τῇ ἐμφανίσει σου, ἐκείνην δὲ τὴν στιγμὴν μικρὸς ἄγγελος πετάξας ἔκ τινος ἀστέρος, ἔθεσεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου στέφανον ἐξ ἀνθέων, τοῦ ὁποίου αἱ ταινίαι ἔφεσον τὰς λέξεις : «Πρὸς τὴν ἀρίστην φίλην τῶν Ἑλληνοπαίδων ». Τὸ ὄνειρόν μου ὅμως δὲν ἐξηκολούθησε διότι τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ μαμμά μου μὲ ἐξύπνησε λέγουσα ὅτι εἶνε καιρὸς νὰ ἐγερθῶ καὶ τοιουτοτρόπως σε ἔχασα πάλιν. Δὲν εἶνε πολὺ περίεργον ὄνειρον ; εἰς ἐμὲ τοὐλάχιστον ἐφάνη πολὺ περίεργον καὶ ἠπόρουν μὴ γνωρίζουσα τί σημαίνει. Δύνασαι νά μου λύσῃς σὺ τὴν ἀπορίαν μου, ἀγαπητή μου Διάπλασις, καὶ νά μοί το ἐξηγήσῃς ;

Ἀγαπητή μοι Διάπλασις, σὲ παρακαλῶ πρόσφερον εἰς τὴν κυρὰ-Μάρθαν τὰ σέβη μου καὶ εἰπέ της ὅτι την παρακαλῶ πολὺ νά μοι δώσῃ τὴν εὐχήν της διὰ νὰ ἐπιτύχω εἰς τὰς ἐξετάσεις μου.

Εἰπέ, σὲ παρακαλῶ, εἰς τὸν Χαλασμὸν Κόσμου ὅτι εἶδα εἰς τὸ ὄνειρόν μου πῶς ὀνομάζεται Ἰωάννης Παπακωστόπουλος καὶ ὅτι κατοικεῖ εἰς Ἀθήνας· εἶνε ἀληθές ; Ὅτι κατοικεῖ εἰς Ἀθήνας το γνωρίζω θετικώτατα ἀλλ' ὅτι ὀνομάζεται τοιουτοτρόπως δι' αὐτὸ δὲν γνωρίζω τίποτε.

Σὲ ἀσπάζομαι ἡ συνδρομήτριά σου
Ῥοδοδάκτυλος Ἠώς.

* * *

Σήμερον τελειόνει τὸ ζήτημα τῆς ἐπιστολογραφίας. Κατόπιν ὅλων αὐτῶν που σᾶς εἶπα καὶ ἀνέπτυξα μὲ παραδείγματα δὲν θέλω νἀκούσω πλέον ἀπὸ μικρόν μου φίλον ἢ φίλην ὅτι δὲν εἰξεύρει «Πῶς γράφεται μία ἐπιστολή».

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 286)

Ὁ Λίλυβελ ὑπεσχέθη ταπεινῶς νὰ κάμῃ τὸ θέλημα τοῦ Φιλίππου. Ἡ ὑπόσχεσις βέβαια δέν τῳ ἐστοίχιζε τίποτε. Ἀλλὰ δὲν παρῆλθε μία ἑβδομὰς καὶ ὁ Λίλυβελ ἐπέστρεψεν εἰς κατάστασιν ἐλεεινήν. Ὁ Φίλιππος, εἰδοποιηθεὶς μυστικῶς, κατῆλθεν εἰς τὸν σταῦλον, ὅπου εὗρε τὸν μικρὸν ἀλήτην τρέμοντα ἀπὸ τὸ ψῦχος. Εἶχε χάσῃ τὸ ἐπανωφόρι του καὶ τὰ ὑποδήματά του. Ἡ θέα τῶν μικρῶν ἐκείνων ποδῶν, πελιδνῶν ἐκ τοῦ ψύχους, συνεκίνησε βαθύτατα τὴν καδίαν τοῦ Φιλίππου. Εὑρέθη εἰς μεγάλην ἀμηχανίαν, δὲν ἤξευρε τί νὰ κάμῃ, πῶς νὰ βοηθήσῃ τὸν ἀτυχῆ φίλον του Λίλυβελ.

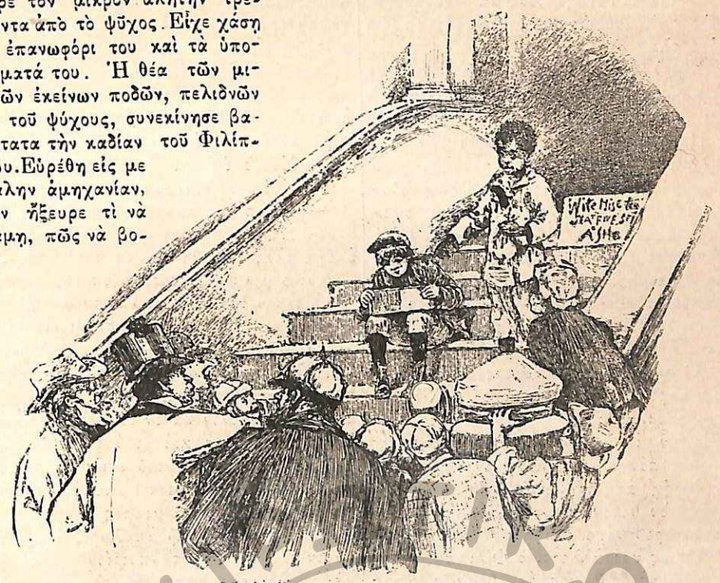

«Πρὸ τῆς πινακίδος ἵστατο ὁ Λίλυβελ». (Σελ. 293, στήλ. Γ'.)

Ἄλλο μέσον δὲν ἔβλεπε, παρὰ νὰ παρακαλέσῃ θερμῶς τὸν Θωμᾶν νὰ δεχθῇ καὶ πάλιν τὸν Λίλυβελ εἰς τὸν σταῦλον, παρὰ τὰς ρητὰς διαταγὰς τὰς ὁποίας εἶχε λάβῃ ἕως οὗ θὰ εὑρισκε τρόπον νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τῆς δυσχεροῦς θέσεως.

— Πεινῶ ! ἦτο ἡ πρώτη λέξις, τὴν ὁποίαν ἐξεστόμισεν ὁ Λίλυβελ, μόλις ἐγκατεστάθη εἰς τὸν σταῦλον.

— Καϊμένε Λίλυβελ ! καὶ τὰ λεπτὰ πού σου ἔδωσα τὴν ἄλλην ἑβδομάδα τί τα ἔκαμες ; Πῶς τα ἐξώδευσες ὅλα ; ἠρώτησεν ὁ Φίλιππος.

— Μά, νά... ξεύρω κ' ἐγὼ... τὰ ἐξώδευσα... γιατί... πῶς νά σας 'πῶ.

Καὶ ὁ Λίλυβελ ἐσταμάτησε, ψιθυρίσας ἀκαταλήπτους τινὰς λέξεις.

— Ἐπὶ τέλους σ' ἐρωτῶ ! εἶπεν ὁ Φίλιππος, τί ἔκαμες τόσα λεπτὰ πού σου ἔδωσα; Γιὰ νὰ πεινᾷς ἔτσι, θὰ 'πῇ ὅτι τὰ ἐξόδευσες ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν.

Ὁ Λίλυβελ ἐταπείνωσε τὴν κεφαλὴν καὶ ἤρχισε πάλιν τὰς ἀκαταλήπτους λέξεις. Εἶδεν ἐπὶ τέλους ὁ Φίλιππος ὅτι δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ λάβῃ καμμίαν ἐξήγησιν καὶ παρητήθη τῆς ἀνακρίσεως. Ἄλλως τε ἡ στιγμὴ δὲν ἦτο κατάλληλος, διότι ὁ μαῦρος του φίλος ἐπεινοῦσε πολύ. Ἔτρεξε λοιπὸν ἀμέσως ὁ Φίλιππος καὶ παρεκάλεσε τὸν Βασέτον νά του δώσῃ ὀλίγον φαγητὸν διὰ τὸν Λίλυβελ—αὐτὸ ἦτο τὸ πλέον ἐπεῖγον, —οὕτω δὲ ὁ μικρὸς μαῦρος ἔγινε πάλιν τρόφιμος τῆς λαίδης Ἔνσβορτ.

Ἀλλὰ αὐτὴν τὴν φορὰν ἡ λαίδη δὲν ἔμαθε τίποτε. Ὁ Φίλιππος ἀπηγόρευσεν εἰς τὸν Λίλυβελ ἀπολύτως νὰ πατήσῃ τὸ πόδι του εἰς τὴν οἰκίαν, ὥστε οὔτε ἐφαντάζετο κἂν ἡ λαίδη Ἔνσβορτ ὅτι ὁ ἀνυπόφορος Λίλυβελ, τὸν ὁποῖον εἶχε διώξῃ κακὴν κακῶς, εὗρε πάλιν ἄσυλον εἰς τὸν σταῦλον. Μίαν ἡμέραν, ἐπιστρέφουσα ἐκ τοῦ περιπάτου, εἶδε μὲ μεγάλην της ἔκπληξιν τὰ προπύλαια τοῦ μεγάρου της κατειλημμένα ἀπὸ πλῆθος ἀνθρώπων καὶ ἀγυιοπαίδων τῆς συνοικίας. Καὶ ὅταν ὁ Θωμᾶς ἐσταμάτησε τὴν ἅμαξάν της πρὸ τοῦ πυλῶνος, εἶδε μίαν πινακίδα μ' ἐπιγραφὴν ἐπὶ τῆς ἀνωτάτης βαθμίδος τῆς κλίμακος, —φαντάζεσθε πλέον μὲ ποίαν ἔκπληξιν καὶ φρίκην. Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη ἐπληροφόρει πάντα ὅστις θὰ ἐλάμβανε τὸν κόπον νὰ τὴν ἀναγνώσῃ —καὶ ἦτο τόσον δυσανάγνωστος ! —ὅτε ἀντὶ πέντε λεπτῶν ἠδύνατο νἀπολαύσῃ τὰ ὡραιότερα, τὰ θαυμαστότερα καὶ τὰ πλέον γυμνασμένα λευκὰ πονηρίκια ποῦ ὑπῆρχαν εἰς τὸν κόσμον ! Πρὸ τῆς πινακίδος, ἵστατο ὁ Λίλυβελ, φορῶν μίαν ἀπὸ τὰς ὡραιοτέ-

ρας ἐνδυμασίας τοῦ Φιλίππου, ἐνῷ εἷς φίλος του, κρατῶν εἰς τὰ γόνατα τὸ πολύτιμον κλωβίον μὲ τὰ «παιδιὰ τοῦ πάτερ-Ἰωσὴφ» ἡτοιμάζετο νὰ ἐπιδείξῃ εἰς τὸ πλῆθος τὰ σπάνια χαρίσματα τῶν ζωαρίων, τὰ ὁποῖα, κατατρομαγμένα τὰ δυστυχῆ, ἔτρεχον ἄνω κάτω μὲ ταχύτητα,—πρᾶγμα τὸ ὁποῖον διεσκέδαζε ἐξόχως τοὺς θεατάς.

Ἡ λαίδη Ἔνσβορτ ὀλίγον ἔλειψε νὰ λιποθυμήσῃ πρὸ τοῦ ἀηδοῦς τούτου θεάματος. Ἀλλ' ἐκράτησε τὸν ἑαυτόν της καὶ εἶπεν ἐπιτακτικῶς:

— Θωμᾶ! διῶξέ τους ἀπ' ἐδῶ αὐτοὺς τοὺς παλιανθρώπους καὶ πέταξέ τα ἔξω αὐτὰ ὅλα!

Καὶ λέγουσα α ὐ τ ὰ ὅ λ α ἐβεΐκνυε τὸ κλωβίον, τὴν πινακίδα, τὸν Λίλυβελ καὶ τὸν φίλον του.

Πρέπει νὰ εἴπωμεν πρὸς τιμὴν τοῦ Φιλίππου, ὅτι ἦτο ὁλωσδιόλου ξένος καὶ ἀμέτοχος τῆς ὑποθέσεως. Τὴν κερδοσκοπικὴν αὐτὴν ἐπιχείρησιν εἶχον σχεδιάσῃ ἀποκλειστικῶς ὁ Λίλυβελ καὶ ὁ φίλος του, ὁ μικρὸς ἐκεῖνος ὑποθηματοκαθαριστής. Τὴν ὥραν ἐκείνην ὁ Φίλιππος εὑρίσκετο εἰς τὸ δωμάτιόν του μελετῶν καὶ ἦσυχος ὅτε τὰ λευκὰ ποντίκια ἦσαν εἰς τὴν συνήθη των θέσιν.

Ὅταν ἡ λαίδη Ἔνσβορτ ἀνεκάλυψεν ὅτι, παρὰ τὰς διαταγάς της, ὁ Λίλυβελ εἶχε προσληφθῇ ἐκ νέου εἰς τὸν σταῦλον, ὅπου τὸν εἰσήγαγεν ὁ Φίλιππος, κατελήφθη ὑπὸ τόσης ὀργῆς, ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νὰ διώξῃ ἀπὸ τὴν οἰκίαν εἰς τὴν στιγμὴν τὸν θετὸν υἱὸν τοῦ υἱοῦ της, ὅπως πρὸ μικροῦ εἶχε διώξῃ τὸν φίλον του.

Ὅπως καὶ ἄλλοτε, ὁ Φίλιππος ἠναγκάσθη νὰ συνηγορήσῃ θερμῶς ὑπὲρ τῶν προστατευομένων του, ὥστε νὰ τοις δοθῇ ἡ χάρις, ἀλλὰ αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν ἐπέτυχε τίποτε. Ἡ ὀργὴ τῆς Λαίδης Ἔνσβορτ ἦτο φοβερά. Εἶχεν ἔλθῃ πλέον ἡ κρίσιμος ὥρα. Ὁ Λίλυβελ ἀπεδιώχθη. Καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ πάτερ-Ἰωσὴφ θὰ ἐξεδιώκοντο μετ' ὀλίγον. Ὁ Φίλιππος εὑρίσκετο εἰς φρικτὴν ἀγωνίαν.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Ο ΚΥΡ-ΖΑΧΑΡΕΝΙΟΣ

Οὔτε πλασμένος ἀπὸ ζάχαριν ἦτο, οὔτε Ζαχαρένιον τὸν ἔλεγαν. Μόνον τὰ παιδιὰ τῆς γειτονιᾶς τον ἐβάπτισαν μὲ τὸ γλυκὺ αὐτὸ ὄνομα, ἐπειδὴ ἐπωλοῦσε κουλουράκια ζαχαρένια. Καὶ κάθε φορὰν ποῦ ἐφαίνετο ἀπὸ τὸ ἄκρον τοῦ δρόμου καὶ ἐφώναζε μέ την βραχνὴν ἀλλὰ συμπαθητικὴν φωνήν του:

— Κουλουράκια ζαχαρένια! Πάρτε κουλουράκια ζαχαρένια!

— Ὁ κὺρ Ζαχαρένιος! ὁ κὺρ Ζαχαρένιος! ἐφώναζαν τὰ παιδία χαρούμενα καὶ ἔτρεχαν νἀγοράσουν ἄλλο τὸ κουλουράκι του, ἄλλο τὸ λουκουμάκι του, ἄλλο τὸ κουραμπεδάκι του, ἄλλο τὴν γαλατοπηγίτσαν του,—διότι ἀπ' ὅλα εἶχε γιὰ τὰ παιδιὰ ὁ κὺρ Ζαχαρένιος.

Τακτικὰ ἐσταματοῦσεν ἀπέξω ἀπὸ τὴν αὐλὴν μιᾶς οἰκίας, ὅπου ἔπαιζεν ἕνα παιδάκι πέντε ἕξ ἐτῶν.

— Ἄ, ἦλθες, κὺρ Ζαχαρένιε; Καλὴ μέρα! στάσου νὰ φωνάξω τὴ μαμμά.»

Καὶ ἡ μαμμὰ κατέβαινε καὶ ἠγόραζε κουλουράκια καὶ γλυκίσματα ἄρθονα, πρὸς μεγάλην χαρὰν τοῦ Τάσου, ἀλλὰ καὶ τοῦ πωλητοῦ, ὁ ὁποῖος εὕρισκε τὸ γλυκύτερόν του μεϊδίσμα, διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν κυρίαν μὲ τὸ ἀγοράκι της, ὅταν τοῦ ἔδιδαν τὰ λεπτά.

— Καὶ τώρα ποῦ πηγαίνεις; τὸν ἠρώτα τὸ παιδίον, ἐνῷ ἐσκέπαζε τὸ ἐμπόρευμά του μὲ ἕν κηρωτὸν ὕφασμα.

— Στὸ σπίτι μου, παιδί μου.

— Καὶ εἶνε μακρυὰ ἀπὸ ἐδῶ;

— Ὤ, πολὺ μακρυά.

— Στάσου λοιπὸν νά σου δώσω καὶ ὀλίγα ἄνθη νὰ πᾷς εἰς τὰ παιδιά σου.»

Καὶ ὁ μικρὸς Τάσος, ὁ ὁποῖος τίποτε καλλίτερον δὲν ἐθεώρει ἀπὸ τὰ ἄνθη του, ἔδιδε πάντοτε ἕνα μπουκετάκι εἰς τὸν φίλον του κουλουροπώλην.

Δι' αὐτὸ ὁ κὺρ Ζαχαρένιος ἀγάπησε πολὺ τὸ παιδάκι ἐκεῖνο καὶ συχνὰ τοῦ εἶχε φυλαγμένον κανὲν ἰδιαίτερον ὅλως διόλου γλύκισμα καὶ τοῦ τὸ ἔδιδε χάρισμα. « Τί καλὸς ποῦ εἶσαι, κὺρ Ζαχαρένιε. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ» ἔλεγε κατενθουσιασμένος ὁ μικρὸς Τάσος.

Μίαν ἡμέραν, ἐνῷ ἀπεχωρίζοντο κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, τὸ παιδίον ἐκύτταξε μὲ ξεχωριστὴν προσοχὴν τὸν γέροντα· ἦτο πλέον κουρασμένος, πλέον ἐξηντλημένος τοῦ συνήθους, διότι ἔκαμνε ζέστην πολλήν.

« Δέν μου λές, κὺρ Ζαχαρένιε, τὸν ἠρώτησεν· ἂν σου κάμνῃ ὄρεξι εἰς τὸ δρόμο, τρῶς κανένα κουλουράκι, ἢ κανένα γλύκισμα;

— Ὄχι! ποτέ!

— Μὰ ἂν πεινάσῃς;

— Οὔτε τότε. Ἂν ἔτρωγα τὰ γλυκίσματά μου, δὲν θὰ εἶχα χρήματα νὰ πάρω ψωμὶ τῶν παιδιῶν μου.

— Ἄ!»

Καὶ σκεπτικὸν τὸ παιδίον ἐστάθη ἐκεῖ καὶ ἔβλεπε τὸν γέροντά που ἔφευγε... Κατόπιν ὑπῆγε καὶ εὗρε καὶ τὴν μητέρα του.

— « Μαμμά, τῇ εἶπε· ξεύρεις ποῦ ὁ κὺρ Ζαχαρένιος δὲν τρώγει ποτὲ ἀπὸ τὰ γλυκίσματά του;

— Φυσικά, παιδάκι μου. Ὁ καϊμένος τὰ πωλεῖ διὰ νὰ κερδίζῃ χρήματα· πῶς θὰ ἐκέρδιζε λοιπὸν ἂν θὰ ἔτρωγε;

— Ὁ καϊμένος ὁ κὺρ Ζαχαρένιος! ἐφιθύρισεν ὁ Τάσος ὡς ἠχώ.

Διὰ πρώτην φορὰν ἔβλεπεν ὅτι τὸ ἐπάγγελμα τοῦ γηραιοῦ του φίλου δὲν ἦτο, ὅπως ἐνόμιζεν ἕως τώρα, τὸ καλλίτερον τοῦ κόσμου, ἀφ' οὗ δὲν ἠδύνατο νὰ τρώγῃ ὅσα γλυκὰ καὶ κουλουράκια ἤθελε.

— Εἰς τὸ τραπέζι, πρὶν κόψῃ τὴ γαλατόπητά του τὴν ἐκύτταξε καλὰ καὶ ὕστερα ἠρώτησε: «Πόσα λεπτὰ ἔδωκες γι' αὐτή, μητέρα;

— Τριάντα λεπτὰ... γιατί;

— Ἔτσι, γιὰ νὰ ξεύρω.»

Καὶ τὸ βράδυ, ὅταν ἔπιπτεν εἰς τὸ κρεβάτι, ἔλαβεν ἓν ὕφος μυστηριῶδες καὶ ἐψιθύρισεν εἰς τὸ αὐτί τῆς μητέρας του:

« Μαμμά· μοῦ δίδεις, σὲ παρακαλῶ, τριάντα λεπτά;— Σοῦ δίδω· τί τα θέλεις; —Θέλω νἀγοράσω μία γαλατόπητα, ἐγὼ ὁ ἴδιος. — Λαίμαργε! Λίγα τρῶς ἀπ' αὐτά· που ἀγοράζω ἐγώ;»

Τὸ παιδίον ἐκύτταξε μὲ σοβαρὸν ὕφος τὴν μητέρα του, ἀλλὰ δὲν ἀπήντησε.

Καὶ ἡ μητέρα, ἡ ὁποία τον ἀγαποῦσε πολὺ καὶ δὲν του ἠρνεῖτο τίποτε, τοῦ ἔδωσε τριάντα λεπτά, τὰ ὁποῖα ὁ Τάσος ἐδίπλωσεν εἰς ἕνα χαρτάκι καί τα ἔκρυψεν ἀποκάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι του.

. . . . . .

« Ζαχαρένια κουλουράκια! Πάρτε κουλουράκια ζαχαρένια!»

Νὰ πάλιν ὁ κὺρ Ζαχαρένιος. Ὁ Τάσος ἀφήκεν ὅλα του τὰ παιγνίδια καὶ τρέχει εἰς τὴν ἐξώθυραν.

« Κὺρ Ζαχαρένιε! τῷ φωνάζει χαρούμενος. Ἔχω τριάντα λεπτὰ ἰδικά μου, ἐντελῶς δικά μου. Δός μου, σὲ παρακαλῶ, μιὰ γαλατόπητα!

— Ἀμέσως, παιδάκι μου, ἀμέσως!» ἀποκρίνεται ὁ γέρων. Καὶ ἐκλέγει τὴν καλλιτέραν, τὴν μεγαλητέραν, τὴν πλέον καλοψημένην γαλατόπητα καί τού την δίδει. Ὁ Τάσος πάλιν τοῦ δίδει τὰ τριάντα λεπτὰ χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν, καί τα βλέπει πού τα ἔρριψεν ὁ γέρων εἰς τὴν πάνινην σακοῦλάν του.

Καὶ τότε κατακόκκινος, μὲ λάμποντας ὀφθαλμούς, τοῦ ξαναδίδει τὸ γλύκισμα.

«Νά, φάγε το! γιὰ σένα το ἀγόρασα

— Γιὰ μένα;! τί λές, παιδί μου! Ὄχι! ὄχι!

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην φθάνει ἡ μητέρα.

«Ναί, ναί, φάγε το, κὺρ Ζαχαρένιε. Ὁ Τάσος μου θέλει νὰ φᾷς ἕνα γλύκισμα καὶ σύ. Γι' αὐτό το ἀγόρασε καί σού το προσφέρει. Μή τού το ἀρνηθῇς, σὲ παρακαλῶ...

Καὶ τότε ὁ κὺρ Ζαχαρένιος, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε πολλοὺς λόγους διὰ νὰ εἶνε εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν ζωήν του, ἐχάϊδευσε μὲ τὴν ἰσχνήν του χεῖρα τὴν ξανθὴν κεφαλὴν τοῦ παιδίου καὶ ἐψιθύρισε δακρυσμένος:

«Ὁ Θεὸς νά σου δίδῃ μεγάλο καλό, παιδάκι μου. Ἐγλύκανες σήμερα τὴ μαύρη καρδιὰ ἑνὸς πτωχοῦ καὶ δυστυχισμένου ἀνθρώπου!»

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΥΣ ΚΑΙ ΚΥΩΝ

Ἕνας χοῖρος — μὲ συμπάθιο—
καὶ μιὰ σκύλα ἀνταμώνουν
μ' ἀπὸ λόγο 'ς ἄλλο λόγο
νὰ φιλονεικοῦν ἀρχίζουν.
γιὰ τὲς γέννες νά μαλλώνουν.

—

Καὶ ἡ σκύλα λέει 'ς τὸ τέλος
γιὰ νὰ τὸν ἀποστομώσῃ·
«Μ' ἀπ' τῆς Γῆς ὅλα τὰ ζῷα
ἐγὼ πάντοτε γεννάω
μ' εὐκολία ξέρεις πόση!

—

Καὶ ὁ χοῖρος ἀπεκρίθη
ἀρχινῶντας νὰ γελᾷ.
« Πῶς γεννᾷς δὲν ἐξετάζω·
μόνο ξέρω ὅτι γεννιῶνται
τὰ σκυλάκια σου τυφλά.
Κάλλιο, σκύλα μου, νἀρνοῦσες
καὶ σωστὰ νὰ τὰ γεννοῦσες!»
[Κατὰ τὸν μῦθον τοῦ Αἰσώπου]

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ ***Μαρίδα τοῦ Φαλήρου*** βλέπει μίαν ἡμέραν τὸν ***Χαλασμὸν*** Κόσμου νὰ τρέχῃ, κρατῶν ἓν γυναικεῖον καπέλον.

— Γιὰ ποῦ τόσω βιαστικός; τὸν ἐρωτᾷ

Καὶ ὁ ***Χαλασμὸς Κόσμου***:

— Νά, τρέχω νὰ προφθάσω νά το δώσω τῆς μητέρας μου πρὶν ἀλλάξῃ ἡ μόδα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μοῦρ ζουμλοῦ

***

Ἡ Μήτηρ. — Ποιὸς ἔφαγε τὸ γλύκισμα ἀπὸ τὸ μπουφέ;

Μίμης: — Ἐγώ.

Ἡ ***Μήτηρ***. — Γιατί;

Μίμης. — (Σοβαρότατα) Γιατὶ ἡ ὑπηρέτρια ἐξέχασε τὸ μπουφὲ ἀνοικτὸ καὶ γιὰ νά της δώσω ἕνα μάθημα, νὰ μή το ξανακάμῃ, ἔφαγα ὅλο τὸ γλύκισμα!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναυάρχου Θεμιστοκλέους

ΑΔΑΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

*Παρακαλῶ ὅσους **ἠλλαξαν διαμονὴν ἢ κατοικίαν**, **νά μου στείλουν τὴν νέαν των διεύθυνσιν**, **(καὶ 50 λεπτὰ δι' τὴν νέαν ταινίαν)**, **διότι τὰ φύλλα μου ἐπιστρέφονται ἀπὸ τὸ Ταχυδρομεῖον καὶ δὲν ἠξεύρω ποῦ νά τα στείλω**.*

—

«Ὄχι μόνον ἡ Ἰουλία, ἀλλὰ καὶ ὅλοι ὅσοι πάσχουν ἀπὸ ξενομανίαν, ἂν ἀνεγίνωσκον τὴν ***Διάπλασιν*** θὰ ἰατρεύοντο» μοῦ γράφει ὁ φίλος μου ***Λεοντόκαρδος Λεωνίδας***. Ὤ, τὸ πιστεύω.. Ἡ ἀδελφή σου δύναται νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν Γ' Κυριακήν· ἀλλὰ κάποιος σ' ἐγέλασε, διότι οὔτε ὁ ***Χαλασμὸς Κόσμου***, οὔτε ἡ ***Ἑλληνικὴ Σημαία*** ὀνομάζονται οὕτω.

Σ' εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὰς ἐνεργείας σου πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν, ***Ἀνδρεΐε Σουλιώτα***. Νά μου φιλήσῃς τὸν ***Ἀτίθασσον Ἵππον*** καὶ τὸν ***Μικρὸν Ἥρωα*** καί νά τους εἴπῃς ὅτι ἐγιναν δεκτὰ τὰ ψευδώνυμά των.

Α ***ἴθριε Οὐρανέ***, τὸ φύλλον παραδίδεται εἰς τὸ ταχυδρομεῖον τὴν Παρασκευὴν τὸ ἑσπέρας ἢ τὸ Σάβατον πρωΐ-πρωΐ. Διὰ νά το λαμβάνῃς λοιπὸν τὴν Κυριακὴν εἰς τὰς 12 θὰ 'πῇ ὅτι πταίει ὁ γραμματοκομιστής.

Ἄσχημα κάμνει ὁ ἀδελφός σου νά σε περιπαίζῃ, ***Ἀνδρεΐε Ἠπειρώτα***, καὶ διὰ νά τού το ἀποδείξῃς, πρέπει νὰ γράψῃς εἰς τὸν προσεχῆ Διαγωνισμὸν τὸ καλλίτερον διήγημα! Ἐγέλασα πολὺ μὲ τὸ παιγνίδι τοῦ ***Ἀτρομήτου Μενελίκ***, καὶ συνεκινήθην μὲ τὸ ἀνέκδοτον τοῦ Διδερώ.

Προσπάθησε ἀκόμη, ***Ἀνδρεΐε Στρατιῶτα***. Ὅταν προσπαθῇ κανεὶς πολύ, κάτι κάμνει εἰς τὸ τέλος.

Ἄ ***ὔρα τοῦ Φαλήρου***, πολλοὺς ἀσπάζεσαι αὐτὴν τὴν φορὰν. Ποῦ τόπος διὰ τόσα ὀνόματα; Δι' αὐτὸ παρακαλῶ καὶ σὲ καὶ τοὺς ἄλλους, μόνον ἀπὸ ἓν ἢ δύο ὀνόματα νά μου σημειόνουν κάθε φοράν.

Εἶπα εἰς τὸν Ἀνανίαν ὅτι τώρα σοῦ φαίνεται ἀρκετὰ νόστιμος, ***Εὐαίσθητος Καρδία***, καὶ δὲν ἠξεύρεις πόσον ἐνθουσιάσθη. Μὰ ἔχει δίκηο ὁ καϊμένος, γιατὶ τοῦ ἐπαραρρίχθηκαν...

Ἔκαμες πολὺ καλὰ νά μου γράψῃς, ***Παιδίον τῶν Δασῶν*** (αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον μοῦ ἤρεσε καλλίτερα.) Χαίρω πού σ' εὐχαρίστησε τόσον τὸ ποιηματάκι που ἐδημοσίευσα μὲ τὴν μουσικήν του. Νά μου γράψῃς συχνά, διότι μοῦ ἀρέσουν αἱ ἐντυπώσεις σου.

Λυποῦμαι πολὺ ποῦ εἶνε ἄρρωστη ἡ ἀδελφοῦλά σου, φίλε Κ. Π. Χρινόπουλε. Νά μού την φιλήσῃς καὶ περαστικά.

Μυροβόλος Αὔρα, σ' εὐχαριστῶ πολὺ-πολὺ καὶ περιμένω τὰ ὀνόματα τῶν νέων συνδρομητῶν. Ὤ, ἂν ἐνεργοῦσαν ἔτσι ὅλοι οἱ φίλοι μου!

Νὰ προθυμία ἀξιομίμητος: Τέσσαρας ἡμέρας πρὶν λήξῃ ἡ συνδρομή του, ἔσπευσεν εὐθὺς νά τὴν ἀνανεώσῃ ὁ φίλος μου ***Πτερωτὸς Πήγασος***. Τὸν συγχαίρω καὶ διὰ τὰ πατριωτικώτατα αἰσθήματά του.

Εἰς τὸ ἑξῆς θά σε ὀνομάζω ***Πετρώδη Παραλίαν***, καλή μου φίλη, πού σου ἀρέσουν τόσον τὰ ποιητικὰ ψευδώνυμα. Σοῦ ἀρέσει ἡ ἐκλογή μου; Γράφε μου συχνά.

« Εἰς τὸ γυμναστήριον ποῦ πῆγα προχθές— μοῦ γράφει ὁ ***Παχὺς Τσῖρος***,— ἦσαν ἄλλα τέσσερα παιδιὰ ἀπὸ 11—15 ἐτῶν καὶ ἐγώ, ποῦ εἶμαι μόνον 8. Οἱ ἄλλοι πλὴν ἐμοῦ ἔβαλαν στοίχημα νἀνέβουν εἰς τὸν ἱστόν, διὰ νὰ ἰδοῦν ποιὸς περνᾷ τὸν ἄλλον. Καὶ ἀ? οὗ ἀνέβησαν ὅλοι, τοὺς λέω: Σταθῆτε νἀνέβω κ' ἐγώ, νὰ ἰδοῦμεν ἂν θά σας περάσω. Ἀνεβαίνω καὶ ὦ του θαύματος! τοὺς περνῶ ὅλους!! Τότε — πιστεύω νά το καταλαβαίνῃς — ὅλοι ἔμειναν ἔκθαμβοι» Καὶ βέβαια, ***Παχὺ Τσῖρε***, ἀφ' οὗ ἔμεινα κ' ἐγώ!

Φοβερὰ καὶ τρομερὰ πράγματα μοῦ γράφει ἡ ***Εὐτυχὴς Θρητή***. Ἄκουσατε: «Εἴμεθα πέντε ἀδελφαί, ἐξ ὧν εἶμαι ἡ μικροτέρα. Καθ' ἑκάστην λοιπόν, χειμῶνα-καλοκαίρι, αἱ τρεῖς μικρότεραι ἐξερχόμεθα εἰς περίπατον, συνοδευόμεναι πάντοτε ὑπὸ μιᾶς ἀγωρίστου σείμας. Καὶ τὸν μὲν χειμῶνα κάμνομεν μακρυνοὺς περιπάτους, τὸ δὲ καλοκαίρι περιοριζόμεθα εἰς τὸ ὅπισθεν μέρος τοῦ Ζαππείου, ὅπερ ἀκούομεν καὶ τὴν μουσικήν. Εἶνε λοιπὸν τώρα 5—6 ἡμέραι ποῦ διέρχονται πλησίον μας μερικὰ παιδιά, ἡλικίας 10—14 ἐτῶν καὶ λέγουν: — Ἀμ αὐτὴ ἡ ***Μορίδα τοῦ Φαλήρου*** τί σου λέγει; ἀμ ὁ ***Χαλασμὸς Κόσμου***; —καὶ πολλὰ ἄλλα ψευδώνυμα τῶν συνδρομητῶν σου. Χθὲς Κυριακήν, ποῦ ἐπέρασαν πάλιν καὶ ἔλεγαν τὰ ἴδια, ἡ φίλη μας, κινουμένη ἐκ περιεργείας, ἠρώτησεν ἕνα ἐξ αὐτῶν ἂν εἶνε συνδρομητὴς σου καὶ τί ψευδώνυμον ἔχει. Ἀλλὰ τί κακὸν ἦτο ἐκεῖνο! Ἤρχισαν ὅλοι μαζὶ νὰ φωνάζουν, ὁ ἕνας: Ἐγὼ εἶμαι ὁ ***Κομφούκιος***! ὁ ἄλλος: ἐγὼ εἶμαι ὁ ***Χαλασμὸς Κόσμου***! ὁ ἄλλος: ἐγὼ εἶμαι ὁ ***Παγωμένος Ὠκεανός*** καὶ ἄλλοι ἄλλα. Τέλος ἐρωτᾷ ἡ ἀδελφή μου: Καὶ ὁ ***Φοῖβος Ἀπόλλων*** ποιὸς εἶνε; Ἐκεῖνος δὲ ὅστις ἔλεγεν ὅτι εἶνε ὁ ***Χαλασμὸς Κόσμου*** (πώ! πώ! ψεῦμα) εἶπεν ὅτι κανεὶς ἐξ αὐτῶν δὲν ἦτο (καὶ φυσικά, ἀφ' οὗ τὸν ***Φοῖβον Ἀπόλλωνα*** τὸν γνωρίζω τόσον πολύ...). Μετὰξὺ δὲ τῶν ἄλλων μᾶς εἶπεν ὅτι ὁ ***Τὶκ-Τὰκ*** ὀνομάζεται Ἀναστάσιος Βορρέας (ὄχι νὰ μὴν ὀνομάζεται Νοτέας!) ἡ δὲ ***Ἐλικωνίας Παρθένος*** Τιτίκα Ἀβαντινοῦ (ἄλλο ψεῦμα!). Ἐπὶ τέλους ἔφυγον φωνάζοντες ὅτι ἦσαν βέβαιοι πῶς ἐγὼ εἶμαι ἡ ***Μαρουσιώτισσα***!!»

Ἀκούσατε τώρα πῶς διηγεῖται τὴν χαριτωμένην αὐτὴν σκηνήν, ἡ ἄλλη παρέα: Ὁ ***Χρυσοῦς Δίσκος*** μοῦ γράφει: «Χθές, περιπατοῦντες ἐν τῷ Ζαππείῳ ἐγὼ καὶ οἱ φίλοι ***Χιονισμένος Τυμφρηστὶς*** καὶ ***Παγωμένος Ὠκεανὸς*** μετὰ τῶν ἀδελφῶν των, ὡμιλοῦμεν διὰ τὴν Β' Κυριακήν σου, ὅτε συνηντήσαμεν 3—4 δεσποινίδας μετὰ τῆς παιδαγωγοῦ των, αἱ ὁποῖαι ὡμίλουν καὶ αὗται περὶ ψευδωνύμων. Τότε ἐνοήσασαι ὅτι εἴμεθα συνδρομηταί σου μᾶς ἠρώτησαν ἐὰν κανεὶς ἀπὸ ἡμᾶς ἔχει τὸ ψευδώνυμον ***Μπουρλότο***, ἡμεῖς δὲ ἀπηντήσαμεν ὄχι. Ὅταν ὅμως μᾶς ἠρώτησαν περὶ τῶν ψευδωνύμων μας, ἀπηντήσαμεν τοσοῦτον συγχεχυμένως, ὥστε οὐδὲν ἐνόησαν. Ἀλλ' οὔτε ἐκεῖναι ἠθέλησαν νά μας εἴπουν τὰ ἰδικά των. Λοιπὸν τώρα ποῦ ἤμαθαν ποῖοι εἴμεθα ἡμεῖς, ἂς μας εἴπουν τὰ ψευδώνυμά των.— Αὐτὰ λοιπὸν συμβαίνουν εἰς τὸ Ζάππειον! Εἶμαι περίεργη νὰ μάθω τί ἀπέγινεν.

Θαυμασία ἡ ἰδέα τῆς παιδικῆς συνανα-στροφῆς, ***Φοῖβε Ἀπόλλον***, καὶ την ἐπικροτῶ Ὅταν ὁ ***Λέων τῆς Ἀφρικῆς*** μοῦ ἐζήτησε μερικὰ ὀνόματα φίλων μου ἐν Ἀθήναις, δὲν ἤξευρα τὸν σκοπόν του. Ἀλλὰ τώρα ποὺ τον μαθαίνω ἀπὸ σέ, δὲν εἰξεύρεις πόσον χαίρομαι! Εἶθε νὰ ἐπιτύχῃ, αὐτὸ δὲ μόνον ἀπὸ τὰς ἐνεργείας σας ἐξαρτᾶται. Τὸ κατ' ἐμὲ θά σας βοηθήσω ὅσον δύναμαι. Τώρα ἐξηγῶ καὶ κάτι ποὺ μου γράφει ὁ ***Λεοντόκαρδος Λεωνίδας*** φαίνεται ὅτι θὰ συνεννοήθη καὶ μαζί του ὁ ***Λέων τῆς Ἀφρικῆς***.

Φαντάζομαι τί γάταρος θὰ εἶνε ὁ γάτος σου, ***Τρικυμιώδη Μαλέα***, ἀφ' οὗ λέγεται Σαμψών! Ἡ Πίσσα μου τοῦ λέγει μετὰ τρόμου τὰ σεβάσματά της. Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν προθυμίαν καὶ θέλω νά μου γράφῃς συχνά.

Φίλτατε ***Καρχαρία τοῦ Φαλήρου***, ἡ σκηνὴ ποὺ μου διηγεῖσαι εἶνε τόσον χαριτωμένη, ὥστε ζηπίζω νά την χρησιμοποιήσω γρήγορα...

Ἔκαμες πολὺ καλὰ νά μου γράψῃς, ***Κῦμα τοῦ Εὐξείνου*** (αὐτὸ ἂς εἶνε τὸ ψευδώνυμόν σου) καὶ ἐλπίζω ὅτι θά μου γράψῃς τακτικά. Σοῦ ἔστειλα τὸ φυλλάδιον καὶ σ' εὐχαριστῶ πολύ.

Ὅταν κάμνῃ ἀταξίας ἡ ***Ποιμενικὴ Φλογέρα***, ἡ μήτηρ της δὲν τὴν ἀφίνει νὰ διαβάζῃ τὰ φυλλάδιά μου. Δι' αὐτὸ εἶνε πάντοτε φρόνιμη ἡ ***Ποιμενικὴ Φλογέρα*** (μὰ τί ὡραῖον ψευδώνυμον τοῦ βρῆκε) ὅπως κάθε παιδί ποὺ μὲ ἀγαπᾷ!

Ἀσπασμοί, πληροφορίαι.— Τὸν ***Τὶκ-Τὰκ*** ἀσπάζονται καὶ συγχαίρουν διὰ τὸ βραβεῖόν του: ὁ ***Λεοντόκαρδος Λεωνίδας***, ὁ ***Ἀνδρεῖος Ἀργοναύτης*** ὁ ***Χρυσοῦς Δίσκος***, ἡ ***Ποιμενικὴ Φλογέρα***, κτλ. — Ὁ ***Ἀνδρεῖος Σουλιώτης*** ἀσπάζεται τὸν ***Ἀνδρεῖον Ἠπειρώτην***, καὶ τὸν συγχαίρει τόσον διὰ τὸ μουσικόν του τάλαντον ὅσον καὶ διὰ τὰς ἰατρικάς του γνώσεις, τὸν ***Φοῖβον Ἀπόλλωνα*** (τοῦ ὁποίου ζητεῖ τόνομα) καὶ τὴν ***Αὔραν τοῦ Αἰγαίου***, ὁ ***Λεοντόκαρδος Λεωνίδας*** τὸν ***Λέοντα τῆς Ἀφρικῆς***, ὁ ***Λίθρος*** τὸν Οὐρανὸν τὸν ***Ρωμαῖον Κικέρωνα***, ὁ ***Διογένης Λαέρτιος*** τὴν ***Καλκιδίδα*** καὶ τὴν ***Λύραν τοῦ Ἀριονος***, ἡ ***Αὔρα τοῦ Φαλήρου*** τὸν ***Δὸν Κιχώτην***, τὴν ***Μαρίδαν τοῦ Φαλήρου*** καὶ τὸν ***Φοῖβον Ἀπόλλωνα***· ὁ ***Ἀνδρεῖος Ἀργοναύτης*** τὴν ***Συριανὴν Σφίγγα*** (τῆς ὁποίας ζητεῖ τὸ ὄνομα) ἡ ***Πετρώδης Παραλία*** τὴν ***Χρυσῆν Ἀμμουδιὰν*** (μὲ τὴν ὁποίαν εἶνε κατενθουσιασμένη)· ὁ ***Χρυσοῦς Δίσκος*** τὴν ***Γλυκεῖαν Πατρίδα***· ἡ ***Χρυσῆ Ἀμμουδιὰ*** τὸν ***Ὀλυμπιονίκην***, τὴν ***Μυσωσίδα*** καὶ τὴν ***Ἀττικὴν Νύμφην***.— Ἡ ***Εὐαίσθητος Καρδία*** δὲν εἰμπορεῖ νὰ εἴπῃ τόνομά της εἰς τὴν ***Μαργαρίταν***, διότι δὲν ἐπιθυμεῖ νἀλλάξῃ ψευδώνυμον· δύναται ὅμως νά της δώσῃ τὴν διεύθυνσίν της διὰ νά της γράψῃ ἰδιαιτέρως καὶ νά γνωρισθοῦν καλλίτερα. — Ὁ ***Ἀνδρεῖος Ἠπειρώτης*** εὐχαριστεῖ τὸν ***Δὸν Κιχώτην*** διὰ τὰ συγχαρητήρια του καὶ τὸν ***Ἀνδρεῖον Ἀργοναύτην***. Καὶ εἰς μὲν τὸν ***Δὸν Κιχώτην*** ἀφιερεῖ τὴν μουσικήν του σύνθεσιν «ὁ Κυκνηγὸς» (ἐπὶ στίχων τοῦ Βιζυηνοῦ Διάπλ.τόμ.

1895) εἰς δὲ τὸν *Ἀνδρεῖον Ἀργοναύτην* «τὸ Φθινόπωρον» (ἐπὶ στίχ. Βιζυηνοῦ, αὐτόθι) Συγχαίρει δὲ τὸ *Μαρεῖον τῆς Δωδώνης* διὰ τὸν ἔπαινον.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις εἰς τοὺς φίλους της : *Ἀνδρεῖον Ἀργοναύτην*, *Χρυσῆν Ἀμμουδιάν* (εἰς τὴν ὁποίαν ἔστειλα τὰ βιβλία) *Δὸν Κιχώτην*, *Σαπφὼ Σκιαδαρέση*, *Κυανόλευκον Ἑρῆτορ* (ἔ, δὲν πειρά, ζει !) *Μικρὸν Διάβολον*, *Μεταρρυθμιστὴν* Μ. Ἔκτορος Σιγούρου (τὰ ἐπαῖνα εἰς τὸν κ. Ν. Ε. καί μου εἶπε ὅτι θά σου γράψῃ), *Τσουκνίδαρ*, (ἂν, θὰ μείνῃς διαρκῶς εἰς τὸ Φάληρον νά μοῦ το γράψῃς διὰ νὰ τυπώσω ταινίαν, διὰ τὴν ὁποίαν θὰ στείλῃς 50 λεπτά)· *Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου*, (σοῦ ἐστάλησαν τὰ φύλλα διὰ τὰ ὁποῖα ὀφείλεις 60 λεπτά)· *Κωνσταντῖνον Παλαιολόγον κτλ. κτλ.*

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 31 Αὐγούστου, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 14 Ὀκτωβρίου.

486. Συλλαβόγριφος.

Ἂν γράμμα καὶ ἐπίρρημα εἰς τὴν σειρὰν τὰ [θέσῃς,
Ἐκ τῆς μυθολογίας μας θεὰν θ' ἀποτελέσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ Βλαδημήρου τοῦ Μενομόχου

487. Στοιχειόγριφος

Ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφήσῃς
τρέχω, λὲς ὅτι πετῶ.
Ἂν με ἀποκεφαλίσῃς,
τότε ἀμέσως ἑρωτῶ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κόρης τῆς Δοξασμένης Ἴδης

488. Ἀναγραμματισμός.

Θεὸς εἶμαι τῶν ἀρχαίων, ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφίσῃς
Καὶ τοῦ Ἰακὼβ υἱός τις ἂν με ἀναγραμματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ψηλῆς Κυπαρίσσου

489. Αἴνιγμα δημῶδες

Καλογέροι χίλιοι δυὸ ’ξένα στύλο ἀκουμπισμένοι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαγεμένου Βασιλόπουλου

490. Ζῆτα

```
+ + + + + +
.     .   +
.   . + .
. . +   .
.   .   .
+ + + + + +
```

Ν' ἀντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων, ὥστε νὰ ναναγινώσκεται, εἰς μὲν τὴν κορυφὴν τὸ ὄνομα πτηνοῦ, εἰς δὲ τὴν βάσιν Εὐρωπαϊκοῦ κράτους, εἰς δὲ τὸν κορμὸν ἓκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω ὀνομα νήσου τῆς Ἑλλάδος· αἱ δὲ στιγμαὶ οὕτως ὥστε αἱ λέξεις ἀναγινωσκόμεναι ὁριζοντίως νὰ σημαίνωσι. 1, Λίμνην τῆς Ἑλλάδος. 2, Τόπον ὅπου ἔκειτο περίφημον μαντεῖον. 3, Θηρίον. 4. Βασιλέα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τζὶ-Τζὶ Μπούμ-Μπούμ

491. Κλιμακωτόν.

```
+       +
+ + + + + +
+       +
+ + + + + +
+       +
+ +   + + +
+       +
```

Ν' ἀντικαταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων ὥστε εἰς μὲν τὸ δεξιὸν σκέλος νὰναγινώσκεται ὄνομα ἀρχαίας βασιλόπαιδος, εἰς δὲ τὸ ἀριστερὸν θεᾶς, εἰς τὴν κατωτάτην βαθμίδα ὄνομα ἥρωος, εἰς τὴν μεσαίαν δένδρον, καὶ εἰς τὴν ἀνωτάτην ῥήτορος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνθισμένης Λυγαριᾶς

492-493. Μεταμορφώσεις

Ἡ *Ὥρα* δι' 8 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *Χρόνος*.
Τὸ *Ἔτος* δι' 8 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *Αἰών*

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χιζανίου

494-498. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀντικαταστάσεως ἑνὸς οἱουδήποτε γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων μετὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, σχηματίσον ἄλλας τόσας λέξεις : Ἥρα, φάρος, ἄσημος, αὐτή, ἱστός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μπετόβεν

499. Τριπλῆ ἀκροστιχὶς

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ψυχικοῦ παθήματος, τὰ τέταρτα ὄνομα δένδρου, καὶ τὰ τελικὰ ὄνομα γυναικός :

1, Χώρα τῆς Ἀσίας 2, Ὄρος Ἑλληνικόν. 3, Πέλαγος. 4, Λίμνη.

Ἐστάλη ὑπὸ Παναγιώτου Π. Πιτρίτου

500. Ἐλλιποσύμφωνον.

η-αιεια-ε-ε-αι-ευυιαι-οο-ε-ε-αι-υυιαι-ααυιο.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μή μου Ἅπτου

501. Γρῖφος

κόσμοι

Ἅδης { φθόνον } Ν
Σύς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Πολεμιστοῦ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 3 Αὐγούστου 1896

397. Μίασμα (Μ, ἅσμα).—**398.** Ὑδρία, Ὑδρα.—**399.** —Κίνα, Κάτν.— **400-403** Δημήτριος, (Μήτηρ, Διός). Ἱερουσαλήμ, (Εὔροις, μῆλα). Μαγνησία, (Μάνη, σιγά). Φερενίκη, (κερί, νέφη).—**404-408**. Γινομένης τῆς ἀντ-
409. ΗΜΕΡΑ ταλλαγῆς διὰ τῶν γραμ-
ΟΛΚΑΣ μάτων μ καὶ ν σχηματί-
ΠΡΙΩΝ ζονται αἱ λέξεις : νῆμα,
ΠΟΡΟΣ μήκων, μᾶλλον, ὕμνος,
ΣΑΜΟΣ τέμνω.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ“

Βιβλία διὰ Οἰκογενείας καὶ παιδία ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τῆς « Διαπλάσεως » καὶ πωλούμενα εἰς τὸ Γραφεῖον αὐτῆς.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Βιβλίον νεώτατον Γρηγορίου Ξενοπούλου

Συλλογὴ πρωτοτύπων καὶ ἀνεκδότων μονολόγων, διαλόγων καὶ δραματίων, δι' ἑορτὰς Σχολείων καὶ Οἰκογενειῶν. Περιέχει πέντε μονολόγους, ἓξ διαλόγους καὶ τρία δραμάτια.—Τιμᾶται φρ. 2.

ΠΑΙΔΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Λιμιλίου Εἰμαρμένου (Ἀριστοτ. Π. Κουρτίδου)

Μικραὶ σκηναὶ πρὸς παράστασιν ἐν σχολικαῖς ἢ οἰκογενειακαῖς ἑορταῖς.
Σειρὰ Πρώτη, περιέχουσα 13 διαλόγους.....δρ. 1,20.
Σειρὰ Δευτέρα, περιέχουσα 10 πατριωτικοὺς διαλόγους δρ. 1,20

Η ΜΑΡΟΥΣΙΑ

Μυθιστόρημα P-J-Stahl, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Μετάφρασις Π. Ι. Φέρμπου μετὰ 21 εἰκόνων.

Χρυσόδετον δρ. 5.—Ἄδετον δρ. 3,50

ΤΟ ΘΥΜΑ ΤΟΥ ΦΘΟΝΟΥ

Μυθιστόρημα ζωηροτάτου ἐνδιαφέροντος, ὑπὸ André Laurie. Μετάφρασις. Π. Ι. Φέρμπου, μετὰ 20 εἰκόνων.

Χρυσόδετον δρ. 5.—Ἄδετον δρ. 3,50.

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Λ. Gennevraye χαριέστατον καὶ ἠθικώτατον. Μετάφρασις Ἀρ. Π. Κουρτίδου μετὰ 26 εἰκόνων.

Χρυσόδετον δρ. 5.—Ἄδετον δρ. 3,50.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Συλλεγὲν ὑπὸ Ν. Π. Παπαδοπούλου

Τρία τομίδια, ὧν ἕκαστον περιέχει ὑπὲρ τὰ 200 χαριέστατα παιδικὰ πνεύματα δυνάμενα νὰ φαιδρύνωσι καὶ τὴν μᾶλλον σκυθρωπὴν συναναστροφήν.—Χρυσόδετα καὶ τὰ τρία μαζὶ δρ. 2,50.—Ἄδετον ἕκαστον τομίδιον λεπτ. 50.

Ο ΑΓΡΟΤΙΚΟΣ

Χρυσόδ. δρ. 3,75 Ἄδετον δρ. 1.75

Διήγημα διδακτικὸν μετὰ 25 εἰκόνων, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας.

Ἀλεξάνδρου Κατακουζηνοῦ

Η ΜΟΥΣΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τόμος περιέχων 150 ποιημάτια παιδαγωγικά, κατάλληλα πρὸς ἀπαγγελίαν.

Τιμᾶται Ἄδετον δρ. 1,50

Μετάφρασις Σοφίας Δήμου

ΟΙΚΙΣΚΟΣ

Ο ΠΥΡΕΙΟΠΩΛΗΣ

Θελκτικώτατον καὶ μορφωτικὸν τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς καρδίας μυθιστόρημα. Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Μετάφρασις Π. Ι. Φέρμπου μετὰ 24 εἰκόνων.

Χρυσόδετον. δρ. 5.—Ἄδετον. δρ. 3,50.

ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ ΤΟΥ ΕΥΣΕΒΙΟΥ

Ἐπαγωγότατον καὶ διδακτικὸν διήγημα. Μετάφρασις Ἀρ. Π. Κουρτίδου.

Ἄδετον δρ 1,50

ΒΑΙΤΑΝ ΖΕΡΑΗ

Περιήγησις εἰς τὸν Καύκασον· ἤθη, ἔθιμα περιπέτειαι. Μετάφρασις Σοφίας Δήμου.

Ἄδετον δρ. 1,50

Η ΝΙΝΑ

Ἀμερικανικὸν μυθιστόρημα. Μετάφρασις Π. Ι. Φέρμπου μετὰ 19 εἰκόνων

Χρυσόδ. δρ. 5. — Ἄδετον δρ. 3,50

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΗΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ

Ἦτοι ὁδηγίαι περὶ τοῦ εὐγενῶς καὶ εὐπρεπῶς φέρεσθαι κατὰ τὰς διαφόρους κοινωνικὰς σχέσεις, συνταχθὲν ὑπὸ Σοφίας Δήμου ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀρίστων εὐρωπαϊκῶν συγγραμμάτων.— Μέρος Α'. λεπτ. 60.

Ο ΦΩΤΗΣ

Ἐπικολυρικὸν ποίημα ἐκτάκτου ἐνδιαφέροντος ὑπὸ Χριστοφόρου Σαμαρτσίδου

Τιμᾶται λεπτ. 50.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1896